

A SÁRKÁNYOK DÜHE

A VARÁZSLÓ GYŰRŐJE (3. KÖTET)

MORGAN RICE

Morgan Rice

A Sárkányok Dühe

Серия «A Varázsló Gyűrűje», книга 3

Аннотация

A VARÁZSLÓ GYŰRŰJÉBEN az azonnali siker eléréséhez szükséges minden hozzávaló megtalálható: összeesküvések, az összeesküvésekkel szembeni ellenállás, relytély, vitéz lovagok, és virágzó szerelmek, teli összetört szívekkel, csalódással és elárulással. A regény olvasása órákig le fog kötni, kielégítve minden korosztály ízlését. A könyv mélyen ajánlott minden, fantázia dús olvasmányt kedvelő állandó könyvtárába. --Books and Movie Értékelések, Roberto Mattos A VARÁZSLÓ GYŰRŰJE című besztzseller sorozat harmadik kötete A SÁRKÁNYOK SORSA. A sorozat első kötete, éspedig A HŐSÖK KÜLDETÉSE – INGYEN letölthető! A SÁRKÁNYOK DÜHE (A varázsló gyűrűje 3. kötete) mélyebben belevon minket Thor harcossá alakulásának hősie utazásába, jelen leszünk hősünkkel együtt a Tűztenger átkelésén miközben a Sárkányok Ködszigetére érkezik. Ez egy lehetetlen hely, a világ legedzettebb harcosainak otthona, ahol Thor ereje és képességei mélyülni fognak, miközben az edzéseken részt vesz. Barátaival való kapcsolata egyre mélyül, miközben közösen elképzelhetetlen csapásokat élnek át. Az elképzelhetetlen szörnyekkel való találkozásuk folyamán, a száz vitéz hamarosan áttér az edzésről egy élet-halál harcra. Ezt nem

fogják mindanyian túlélni. Útközben Thort gyötörni fogják álmai, és Argonnal való rejtelmes találkozásai, mindezek, önmaga minél job megismerésére, édesanyja és ereje eredetének felderítésére kényszerítik a hőst. Fel kell fedeznie, hogy mi a sorsa?A Gyűrűben a dolgok mind rosszabbra és rosszabbra fordulnak. Mivel Kendricket börtönbe zárják, Gwendolyn kötelességének tartja, hogy megmentse őt és a Gyűrűt testvére, Gareth elárulásával. Fiútestvére, Godfrey segítségével nyomozást indít édesapja gyilkosának kiderítésére, útközben a két szereplő sokkal közelebb kerül egymáshoz, egyesülnek küldetésükben. Mivel túl mélyre hatol nyomozásával, Gwendolyn túl nagy tehernek veti alá magát, és halálos veszélybe kerül. Gareth megpróbálja az Uralkodói Kardot forгатni, megtanulván a királyság lényegét, de ittassá teszi a hatalommal való visszaélés. Kegyetlenül uralkodik, és megszállott lesz. A király gyilkosa iránti nyomozás előrehaladásával, a McClouds család mélyebbre hatol a Gyűrűben, és a Királyi Udvar egyre kétesebb helyzetbe kerül. Gwendolyn vágyik Thor hazatérésére, szeretné, hogy együtt legyenek, és szerelmük virágzóbb legyen. Sajnos erős ellenerők állnak útjukban, és nagyon bizonytalan, hogy ez valaha is be fog következni. Átéli-e Thor a Százat? Összeomlik-e az uralkodóház? Megtalálják-e MacGil gyilkosát? Gwendolyn együtt lesz-e Thorral? Megtudja-e végül Thor sorsa titkát? A SÁRKÁNYOK SORSA kifinomult szóösszetételével és jellemzéseivel, egy barátokról és szerelemről, riválisokról, vetélkedő kérőkről, páncélos lovagokról és sárkányokról, összeesküvésekről és politikai fordulatokról, megöregedésről és összetört szívekről, kiábrándulásról, ambícióról és elárulásról szóló, hősie regény. Becsületről és bátorságról, sorsról és végzetről, varázslatról szóló mese. A regény egy olyan fantáziavilágba vezet be minket, amit nem fogunk soha elfelejteni, érdekes és lebilincselő olvasmány minden

korosztály számára. A regény megalkotásához hozzávetőlegesen 70.000 szavat használt az író. A 3-17. kötet szintén megvásárolható! Felhívta magára a figyelmemet az első pillanattól kezdve, és nem tudtam letenni... Ez a regény nem más, mint egy csodálatos kaland, gyorslépésű és akciódús már az első oldalaktól kezdve. Nem találász benne egyetlen unalmas pillanatot sem. Paranormal Romance Guild { a Fordítottal kapcsolatban } Zsúfoltság, akcióval összegezve, szerelem, kaland és szorongás. Tegye rá kezét erre a könyvre, és legyen újból szerelmes. vampirebooksite.com (a Fordítottal kapcsolatban) Kiváló mű, egy olyan könyv amitől nem tudsz megválni esténként. A könyv vége olyan látványos és elragadtató, hogy rögtön meg fogod venni a következő kötetet, csak azért, hogy elolvasd mi fog történni. The Dallas Examiner { a Szeretettel kapcsolatban }

Содержание

ELSŐ FEJEZET	14
MÁSODIK FEJEZET	17
HARMADIK FEJEZET	21
NEGYEDIK FEJEZET	26
ÖTÖDIK FEJEZET	36
HATODIK FEJEZET	43
HETEDIK FEJEZET	54
NYOLCADIK FEJEZET	67
KILENCEDIK FEJEZET	73
Конец ознакомительного фрагмента.	79

A Sárkányok Dühe

A Varázsló Gyűrűje (3. Kötet)

MORGAN RICE

Lelkes éljenzés Morgan Rice-nek

“Egy szellemes fantázia, ami relytélyt és cselszövéseket elemeket sző a történetbe. A Hősök küldetése leginkább a bátorság megnyilvánulásáról szól, és az életcél tudatosításáról, ami a fejlődéshez, érettséghez, és tökéletességhez vezet.... A velős fantázia kalandokra vágyóknak, a főszereplők, eszközök, és akció, élénk találkozás sorozatot nyújt, melyek jól alátámasztják Thor fejlődését, az álmodozó gyerekből egy fiatal felnőtté való változását, miközben lehetetlen esélytelenséggel küzd a megélhetéséért Ez csak a kezdete egy ígéretes fiatal hősies sorozatnak.”

--Midwest Book Értékelések (D. Donovan, eBook bíráló)

“A VARÁSZLÓ GYŰRŰJÉNEK az azonnali siker eléréséhez szükséges minden hozzávaló megtalálható: összeesküvések, az összeesküvésekkel szembeni ellenállás, relytély, vitéz lovagok, és virágzó szerelmek, teli összetört szívekkel, csalódással és elárulással. A regény olvasása órákig le fog kötni, kielégítve minden korosztály ízlését. A könyv mélyen ajánlott minden, fantázia dús olvasmányt kedvelő állandó könyvtárába.”

--Books and Movie Értékelések, Roberto Mattos

“Rice szórakoztató hősies fantáziája [A VARÁSZLÓ GYŰRŰJE] a műfaj klasszikus vonásait foglalja magába —az erős beállítás, az ősi Skócia történelme és tájai, valamint egy jó adag udvarházi cselszövés adott ihletet a könyv megírásához.”

—Kirkus Értékelések

“Nagyon tetszett ahogy Morgan Rice felépítette Thor személyiségét, valamint a világot amiben élt. Nagyon jól le van írva a helyszín, valamint a helyszínt benépesítő lények... Nagyon élveztem [a cselszövést]. Rövid és bájos volt.... Épen elég értéktelen szereplő volt benne, így nem zavarodtam össze. Kalandok és szívszaggató percek is vannak benne, de a leírt cselekmény nem volt túlságosan furcsa. A könyv kitűnő olvasmány egy tinédzser olvasó számára... Megtalálható benne valami jelentős folyamat kezdete...”

--San Francisco Book Értékelések

“A Varázsló gyűrűje című akciódús hősies fantázia regényciklus első könyvében (ami jelenleg 17 kötetből áll), Rice bemutatja az olvasóknak a 14 éves Thorgrin-t "Thor" McLeodot, akinek egyedüli álma, hogy a királyt szolgáló lovagok élgárdájába, az Ezüst Légióba lépjen.... Rice leírása vaskos, az előfeltétel érdekes.”

--Publishers Weekly

“[A HŐSÖK KÜLDETÉSE] egy gyors és könnyű olvasmány.

Minden fejezet vége arra készíti az olvasót, hogy tovább haladjon és felfedezze mi történik a következőkben, nem engedve az olvasót, hogy letegye a könyvet. A könyvben némi helyesírási hibát találunk, néhány név összekavaródik, de ez nem vonja el figyelmünket a történetről. A könyv vége arra készítetett, hogy rögtön elkezdjem a második kötet olvasását, és pontosan ezt tettem. „A varázsló gyűrűje” regénysorozat mind a kilenc kötete megvásárolható a Kindle könyvesboltban , kezdetként pedig, az első kötet – „A Hősök küldetése” ingyenesen letölthető! Ha vakációban valami gyors és szellemes olvasmányt keresel, ez a könyv a célnak kitűnően megfelel.”

--FantasyOnline.net

Morgan Rice

Morgan Rice, a tizenhét kötetből álló, legolvasottabb hősie sorozat: „A VARÁZSLÓ GYŰRŰJE” írója manapság az Amerikai Egyesült Államok első besztszeller írója, és számos regénysorozat szerzője. Regénzsorozatai közül megemlíthetjük a: „VÁMPIR FOLYÓIRATOK” című első besztszeller sorozatot, ami tizenegy könyvből áll (és még folytatódik); a „TÚLÉLÉS TRILÓGIÁJA”, ami szintén első besztszeller, poszt-apokaliptikus thriller két könyvbe foglalva (de még folytatódik); valamint a legújabb hősie fantáziaregény sorozatot „KIRÁLYOK ÉS VARÁZSLÓK”. Morgan könyvei megvásárolhatók több mint 25 nyelvre lefordítva audió, és nyomtatott kiadásban.

FORDITOT (a Vámpír folyóiratok első kötete), **AZ ELSŐ ARÉNA** (a Túlélés trilógia első kötete) és **A HŐSÖK KÜLDETÉSE** (a Varázsló gyűrűje első kötete) ingyenesen letölthetők!

Morgan szívesen veszi az önök véleményét, ezért kérjük látogasson el a www.morganricebooks.com weboldalra, iratkozzon fel az e-mail listára, ezúttal egy ingyenes könyvben részesül, ingyen ajándékot is kap, ingyenes applikációt tölthet le, elolvashatja a legújabb exkluzív híreket, valamint Facebook és Twitteren keresztül is kapcsolatba léphet az íróval!

KIRÁLYOK ÉS VARÁZSLÓK

A SÁRKÁNYOK ÉBREDÉSE (Első kötet)

A VARÁZSLÖ GYŰRŰJE

A HŐSÖK KÜLDETÉSE (1 kötet)

A KIRÁLYOK SORSA (2. kötet)

A SÁRKÁNYOK SORSA (3. kötet)

A BECSÜLET SIRALMA (4. kötet)

A DICSŐSÉG ESKÜJE (5. kötet)

A HŐSIESSÉG MEGBIZÁSA (6. kötet)

A KARDOK RITUSA (7. kötet)

A FEGYVEREK FOGADÁSA (8. kötet)

VARÁZSLATOK EGE (9. kötet)

A PAJZSOK TENGERE (10. kötet)

AZ ACÉL URALMA (11. kötet)

A TŰZ BIRODALMA (12. kötet)

A KIRÁLYNŐK URALMA (13. kötet)

A TESTVÉREK FOGADALMA (14. kötet)

A HALANDÓK ÁLMA (15. kötet)

A LOVAGI TORNA (16. kötet)

A HARC AJÁNDÉKA (17. kötet)

A TÚLÉLÉS TRILÓGIÁJA

AZ ELSŐ ARÉNA: RABSZOLGAKERESKEDŐK (1 kötet)

ARÉNA KETTŐ (2. kötet)

A VÁMPIR FOLYÓIRATOK

FORDITOTT (1 kötet)

SZERETETT (2. kötet)

ELÁRULT (3. kötet)

ELRENDELTESETT (4. kötet)

KIVÁNT (5. kötet)

JEGYESPÁR (6. kötet)

KIJELENTVE (7. kötet)

MEGTALÁLT (8. kötet)

FELÉLESZTETT (9. kötet)

SÓVÁRGOTT (10. kötet)

VÉGZETES (11. kötet)

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Írta: Morgan Rice A mű eredeti címe: A Fate of Dragons

Fordította: Komáromy Zsófia Szerkesztő: Vajna Gyöngyi

Nyelvi korrektor: Gortva Tamás Műszaki szerkesztő: Szuperák Attila

© Morgan Rice 2013 © Komáromy Zsófia 2015 © Maxim Könyvkiadó Kft. 2015

A kiadvány a Lukeman Literary Management Ltd. engedélyével készült.

ISBN: 978 963 261 620 9, kiadói kód: MX-909

Borítóterv: Szőnyi Gergely

Kiadja: Maxim Könyvkiadó Kft. Cím: 6728 Szeged, Kollégiumi út 11/H Tel.: (62) 548-444, fax: (62) 548-443, e-mail: info@maxim.co.hu Felelős kiadó: Puskás Norbert Nyomda: Kinizsi Nyomda Kft., felelős vezető: Bördős János

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített, illetve rövidített változata kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

[ELSŐ FEJEZET](#)

[ELSŐ FEJEZET](#)

[MÁSODIK FEJEZET](#)

[HARMADIK FEJEZET](#)

[NEGYEDIK FEJEZET](#)

[ÖTÖDIK FEJEZET](#)

[HATODIK FEJEZET](#)

[HETEDIK FEJEZET](#)

[NYOLCADIK FEJEZET](#)

[KILENCEDIK FEJEZET](#)

[TIZEDIK FEJEZET](#)

TIZENEGYEDIK FEJEZET

TIZENKETTEDIK FEJEZET

TIZENHARMADIK FEJEZET

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

TIZENHATODIK FEJEZET

TIZENHETEDIK FEJEZET

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

HUSZADIK FEJEZET

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

HUSZONHARMADIK FEJEZET

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

HUSZONHATODIK FEJEZET

HUSZONHETEDIK FEJEZET

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

HARMINCADIK FEJEZET

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

ELSŐ FEJEZET

McCloud király levágtatott a hegyoldalon átvágva a Felföldön a Gyűrű birodalmának MacGilék uralta felére. Több száz embere követte életveszélyes sebességgel száguldván le a lejtőn. A király hátranyúlt, felemelte az ostorát, és durván rácsapott vele a lovára: a paripát egyáltalán nem kellett volna nógatni, ám az uralkodó előszeretettel ostorozta, csak úgy. Élvezte, ha szenvedést okozhatott az állatoknak.

McCloudnak szinte összefutott a szájában a nyál az elétárulólátványt elnézve: MacGilék királyságának egy idilli kis faluja terült el előttük, a férfiak a földeken dolgoztak fegyvertelenül, az asszonyok odahaza teregették a mosott ruhát, alig voltak felöltözve a nyári hőségben. A házak ajtaja tárva-nyitva állt; a tyúkok szabadon mászkáltak; az üstökben már főtt a vacsora. A király elképzelte, micsoda kárt fog okozni, mekkora zsákmányt fog összeharácsolni, hány nőt fog megbecsteleníteni... és vigyora fülig ért. Előre élvezte a vérontást.

Egyre csak vágtattak és vágtattak, lovaik patadobogása mennydörgéssel ért fel, elárasztották a vidéket. Ahogy közeledtek, végül észrevette őket valaki: a falu őrszeme, egy katonának nem nevezhető, szánalmas ifjonc, egy kamasz fiú, aki lándzsával a kezében álldogált, és dübörgésük hallatán feléjük fordult. McCloud jól megnézte kidülledt szemét, látta az arcára kiülő rettegést és pánikot; ezen a békés, isten háta mögötti

vidéken a fiú valószínűleg még egy árva csatát sem látott soha életében. Siralmasan felkészületlenül érte a támadás.

McCloud nem vesztegette az idejét: ő akarta kioltani a legelső életet, mint minden csatában. Az emberei jól tudták, hogy ezt rá kell hagyniuk.

Megint a lovát ostorozta, míg az fel nem nyerített, és gyorsabban nem vágatott, még jobban megelőzve a többieket. A király felemelte ősei lándzsáját, a nehéz vasfegyvert, hátrahajolt, majd elhajította.

Tökéletesen célzott, mint mindig: a fiú alig fordult meg, hogy meneküljön, amikor a suhogó hanggal a levegőt hasító lándzsa a hátába fúródott, átdöfte, és egy fához szegezte. Az ifjú őrszem hátából ömlött a vér, és ez máris bearanyozta McCloud napját.

Az uralkodó rövid örömkialtást hallatott, miközben mindannyian tovább vágtaztak. Átszelték MacGilék termékeny földjét, ahol a szélben lengedező, aransárga gabonaszárak a lovak combjáig értek, miközben a sereg a falu kapuja felé dübörgött. Szinte túl szép volt ez a nap, szinte túl szép volt ez a táj a pusztításhoz, amit McCloudék véghez terveztek vinni.

Átcsörtettek a község védtelen kapuján. Nagy ostobaság volt falut alapítani itt, a Gyűrű peremén, ilyen közel a Felföldhöz. Több eszük is lehetett volna, gondolta McCloud megvetően, miközben fellendített egy bárdot, és leverte a helység nevét feltüntető táblát. Úgyis át akarta nevezni a falut.

Emberei megrohamozták a községet, az uralkodó körül sikoltani kezdett minden nő, gyermek és öreg, akit csak otthon

találtak ezen a nyomorúságos helyen. Talán száz szerencsétlen lélek került az útjukba, és McCloud szentül elhatározta, hogy mindannyian súlyosan megfizetnek ezért. Feje fölé emelte a bárdját, és kiszemelt magának egy nőt, aki épp elrohant előle, majd otthona fedezékébe próbált szaladni, hátha így megmentheti az életét. De nem menekülhetett.

A bárd a nő lábát érte, pontosan, ahogy McCloud akarta, és áldozata sikítva rogyott a földre. A férfi nem kívánta megölni, csupán megbénítani. Elvégre is élve akarta elfogni, hogy utána alaposan kiélvezhesse. Remekül választott: a nő alig lehetett több tizennyolc évesnél, hosszú, szőke, zabolátlan haja és keskeny csípője volt. A király magának akarta. Addig nem szándékozott végezni vele, amíg meg nem kapja. Vagy talán még azután sem; eszébe jutott, hogy esetleg megtartja rabszolgának.

Rikoltott örömeiben, ahogy a nő mellé ügetett, és a lovát meg sem fékezve levetette magát a nyeregből, egyenesen a sebesülte zuhanva, és a földhöz szegezve őt. Jó nagyot puffant a talajon, a porban hempergett a nővel, és mosolyogva élvezte az őt előntő életerőt.

Az életnek végre megint volt értelme.

MÁSODIK FEJEZET

Kendrick a vihar előtti csendet megérezve állt a fegyverek házában, oldalán több tucat bajtársával, az Ezüstcsapat harcedzett tagjaival. Nyugodtan nézett farkasszemet Darlockal, a királyi testőrség parancsnokával, akit igencsak szerencsétlen küldetésre rendeltek ide. Mégis mit képzelt Darloc? Komolyan azt hitte, hogy egyszerűen bemasírozhat ide, és megpróbálhatja letartóztatni Kendricket, a királyi család legnépszerűbb tagját, csak így, az összes fegyvertársa előtt? Tényleg úgy gondolta, hogy a többiek félreállnak, és hagyják ezt megtörténni?

Darloc súlyosan alábecsülte az Ezüstlovagok lojalitását Kendrick iránt. Még ha a testőrség jogos vádak miatt is jött volna letartóztatni a lovagot – márpedig ezek a vádak teljesen alaptalanok voltak –, Kendrick úgy vélte, a bajtársai még akkor sem engedték volna, hogy elhurcolják őt. Hűségük egy életre szólt, és az életüket áldozták volna a hűségért. Ez volt az Ezüstcsapat alapelve. Maga Kendrick is ugyanígy reagált volna, ha felebarátai bármelyikét fenyegetés éri. Elvégre együtt edződtek, és együtt harcoltak egész életükben.

A néma csöndben szinte tapintani lehetett a feszültséget, miközben az Ezüstlovagok fegyvert rántva néztek farkasszemet a királyi testőrség alig egy tucat tagjával, akik egyik lábukról a másikra álltak percről percre egyre jobban feszengve. Nyilván tudták, hogy vérontást von maga után, ha bármelyikük is kardot

ránt, így bölcsen egyikük sem tette. Csak álltak, és várták a parancsnokuk, Darloc utasítását.

Darloc nagyot nyelt, roppant idegesnek tűnt. Rádöbbsent, hogy az ügye reménytelen.

– Úgy látom, nem hoztál magaddal elég embert – szólott Kendrick nyugodtan, mosolyogva. – Egy tucat királyi testőr száz Ezüstlovag ellen. Lehetetlen ügyre vállalkoztál.

A parancsnok elpirult, aztán elsápadt. Megköszörülte a torkát.

– Jó uram, mind egy királyságot szolgálunk. Nem kívánok harcba szállni veled. Igazad van: ezt a harcot nem nyerhetnénk meg. Ha azt parancsolod, máris elhordjuk magunkat innen, és visszatérünk a királyhoz. De tudod, hogy Gareth majd másokat fog küldeni helyettünk. Sokkal több katonát. És tudod, hova vezet mindez. Talán megölhettek minden elleneteket küldött katonát... De tényleg azt akarod, hogy bajtársaid vére tapadjon a kezedhez? Tényleg polgárháborút akarsz kirobbantani? Az embereid hajlandóak lennének kockára tenni érted az életüket, bárkit megölnének az érdekedben. De tisztességes volna ezt kívánnod tőlük?

Kendrick farkasszemet nézett a parancsnokkal, és átgondolta a helyzetet. Darlocnak teljesen igaza volt. A lo-vag nem akarta, hogy egyedül miatta bármelyik emberének is bántódása essen. Semmi sem volt számára fontosabb annál, mint hogy megóvja a többieket a vérontástól, akármilyen árat kelljen is fizetnie ezért. És bármilyen rémes testvér volt Gareth, akármilyen borzalmas uralkodó, Kendrick nem akart polgárháborút. Legalábbis nem

akarta, hogy miatta törjön ki. Más megoldás is akadt; a lovag megtanulta, hogy nem mindig a szemtől szembe támadás a leghatásosabb módszer.

Kendrick a barátja, Atme kardjáért nyúlt, és lassan lejjebb tolta a pengét. Megfordult, és szembenézett a Ezüstlovagokkal. Elöntötte a hála, amiért a védelmére keltek.

– Bajtársaim! – szólt. – Lekötelez, hogy kiálltok mellettem, és biztosíthatlak titeket, nem alaptalanul teszitek. Mindannyian jól ismertek, így tudjátok, hogy semmi közöm apám, a volt királyunk halálához. Meg fogom találni a gyilkost, sőt, a letartóztatási parancs alapján gyanítom, hogy már meg is találtam, és én magam állok majd elsőként boszszút. Az ellenem felhozott vád hamis. Mindazonáltal nem akarok polgárháborút okozni. Ezért kérek, ne ragadjatok fegyvert! Békésen hagyom, hogy az őrség elvezessen, mert a Gyűrű polgárainak soha nem lenne szabad kezét emelniük egymásra. Ha az igazság győzedelmeskedik, be fog bizonyosodni az ártatlanságom, és hamarosan visszatérek hozzátok.

Az Ezüstcsapat tagjai lassan, vonakodva tették el a fegyvereiket, miközben Kendrick visszafordult Darloc felé. Odalépett a parancsnokhoz, majd elindult vele az ajtóhoz, a királyi testőrség tagjainak gyűrűjében. Kendrick büszkén, emelt fővel lépkedett a testőrök között. Darloc meg sem próbálta láncra verni. Talán tiszteletből, esetleg félelemből, vagy inkább azért, mert ő maga is tudta, hogy a lovag ártatlan. Kendrick önszántából haladt a tömlöce felé. Ám nem adta fel ilyen könnyen. Elszánta

magát, hogy tisztázza a nevét, kiszabadul a börtönből, és végez apja gyilkosával. Még akkor is, ha az illető a saját fivére.

HARMADIK FEJEZET

Gwendolyn a kastély mélyén állt, oldalán a bátyjával, Godfrey-val, és az előttük toporgó, a kezét tördelő Steffenre meredtek. A szolga nagyon furcsa alak volt: nemcsak a deformitása, púpos és görbe háta miatt, hanem azért is, mert mintha mindig ideges lett volna. Tekintete egyfolytában ide-oda cikázott, és úgy kulcsolta össze remegő ujjait, mintha büntudata lenne. Egyik lábáról a másikra állt, előre-hátra ringatta magát, és mély hangon dúdolgatott a bajsza alatt. Hosszú évek óta robotolhatott idelent, gondolta Gwen, és nyilván azért lett belőle ilyen fura szerzet, mivel ki tudja, mióta volt elszigetelve a külvilágtól.

A lány feszülten várta, hogy Steffen nyelve megeredjen, és végre elárulja, mi történt az apjukkal. Ám a pillanatok percekké nyúltak, a szolga homlokát kiverte a víz, és egyre hevesebben dülöngélt előre-hátra, de egy szót sem szólt. Sűrű, nehéz csönd telepedett rájuk, amit csak Steffen dúdolása tört meg.

Maga Gwen is kezdett izzadni a hőségben, hiszen eleve nyári nap volt, ráadásul túl közel álltak az idelent lobogó tüzekhez. Végezni akart itt, el akarta hagyni ezt a helyet, és soha vissza nem térni ide. Steffent fürkészte, próbálta megfejteni az arckifejezését, kitalálni, mi járhat a fejében. A szolga megígérte, hogy elmond nekik valamit, de azóta elnémult. A lány nem vette le róla a szemét, és attól tartott, hogy Steffen talán meggondolta

magát. A szolga láthatóan

félt; biztosan volt valami rejtegetnivalója.

Steffen végül megköszörülte a torkát.

– Bevallom, kiesett valami az aknából azon az éjszakán – vágott bele, bár nem nézett a szemükbe, a padlóra meredt –, de nem vagyok biztos benne, mi lehetett az. Fémből volt. Amikor elvittük aznap este kiönteni a szennygyűjtőt, hallottam, hogy valami a folyóba esik. Valami szokatlan. Szóval

– mondta, többször is megköszörülve a torkát, és a kezét tördelve –, értitek, bármi is volt az, elmosta a folyó, az ár.

– Biztos vagy benne? – faggatta Godfrey.

Steffen hevesen bólogatott.

Gwen és Godfrey egymásra pillantottak.

– Legalább láttad, mi az? – kérdezte Godfrey.

A szolga megcsóválta a fejét,

– De hát egy tört említettél. Honnan tudod, hogy egy tör volt az, ha nem láttad? – kérdezte Gwen. Biztos volt benne, hogy a szolga hazudik; csak azt nem értette, miért. Steffen a torkát köszörülte.

– Azért mondtam, hogy tör, mert úgy véltem, talán az lehetett – felelte. – Kicsi fémtárgy volt. Mi más lehetett volna?

– Na, de megnézted az üst alját miután kiürítettétek? – kérdezte Godfrey. – Talán a tör benne maradt az üstben, a legalján.

Steffen a fejét rázta.

– Megnéztem, nem maradt-e benne valami – felelte. – Mindig

ellenőrzöm. Semmit sem láttam az üstben. Üres volt. Bármi is esett ki belőle, azt elmosta a folyó. Láttam, ahogy a vízen lebegve elúszott.

– Ha fémtárgy volt, hogy lebeghetett a vízen? – kérdezte Gwen. Steffen megint a torkát köszörülte, aztán vállat vont.

– A folyó titokzatos – válaszolta. – Erős a sodrása. Gwen kételkedő pillantást váltott a bátyjával, és látta Godfrey arckifejezésén, hogy ő sem hitt Steffennek.

A lánynak egyre fogyott a türelme. Ráadásul most már össze is volt zavarodva. Mindössze pillanatokkal ezelőtt Steffen még el akart árulni nekik mindent, ahogy ígérte. Most viszont úgy tűnt, mintha a szolga váratlanul meggondolta volna magát.

Gwen közelebb lépett a fiúhoz, és a homlokát ráncolta. Biztos volt benne, hogy Steffen titkol valamit előlük. Felöltötte legszigorúbb arckifejezését, és közben érezte, hogy előnti édesapja ereje. Elszánta magát, hogy kideríti, mit tud a szolga, főleg, ha ez segít megtalálni édesapja gyilkosát.

– Hazudsz – közölte Steffennel acélosan rideg hangon, amelynek ereje még őt magát is meglepte. – Tudod, mi a büntetés azért, ha valaki hazudik a királyi család egy tagjának?

Steffen egyre csak a kezét tördelte, és egy helyben toporgott, felpillantott a lányra, de gyorsan el is kapta a tekintetét.

– Bocsássatok meg! – esdekelt. – Bocsánat! Sajnálom, de nem tudok többet.

– Az előbb azt kérdezted, nem kerülsz-e börtönbe, ha elárulod nekünk, amit tudsz – mondta Gwen. – De semmit sem árultál el.

Miért kérdeztél ilyet, ha nem is tudsz semmit?

Steffen megnyalta az ajkát, és lenézett a padlóra.

– Én... én... ööö – kezdte, aztán elhallgatott. Megköszörülte a torkát. – Én attól féltem, hogy... hogy bajba kerülök, amiért nem jelentettem, hogy leesett egy tárgy az aknán. Ez minden. Bocsánat! Nem tudom, mi volt az. Elmosta a folyó.

Gwen összehúzott szemmel meredt Steffenre, próbálta megfejteni ezt a furcsa szerzetet.

– Pontosan mi történt a főnököddel? – kérdezte. – Úgy hallottuk, eltűnt. És hogy neked közöd volt az eltűnéséhez. Steffen újra meg újra a fejét csóválta.

– A főnök elment – felelte. – Ez minden, amit tudok. Sajnálom. Nem tudok semmit, ami segíthetne nektek.

Egyszeriben hangos csobogás hallatszott a terem tulsó feléről, és mindhárman odafordultak. Látták amint szennyvíz lövell ki az aknából, és nagy loccsanással az egyik hatalmas üstben landol. Steffen megfordult, és átrohant a termen, az edényhez sietve. Megállt mellette, figyelte, ahogy megtöltötte a felsőbb szintek mocska.

Gwen a bátyja felé fordult, aki visszabámult rá. Godfrey is értetlen képet vágott.

– Bármit is titkol – mondta a lány –, nem fogja bevallani.

– Börtönbe vethetnénk – javasolta Godfrey. – Akkor talán megeredne a nyelve. Húga a fejét csóválta.

– Nem hinném. Ez nála nem hatna. Nyilvánvaló, hogy borzasztóan fél. Szerintem a főnöke miatt. Látszik, hogy kínozza

valami, de szerintem annak nincs köze apánk halálához. Azt hiszem, tud valamit, ami talán segíthet nekünk... Viszont úgy érzem, ha sarokba szorítjuk, attól csak még jobban megmakacsolja magát.

– Akkor meg mit tegyünk? – kérdezte Godfrey.

Gwen eltűnődve állt. Eszébe jutott egy barátnője még gyermekkorából, akit egyszer hazugságon kaptak. Emlékezett, mennyire nyaggaták a kislányt a szülei, hogy vallja be az igazat, de egyszerűen nem volt hajlandó rá. Csupán hetekkel később, amikor végre mindenki békén hagyta, akkor vallott színt önként, és ismerte el az igazat. Gwennek ugyanilyen benyomása támadt Steffenről: nem eredt volna meg a nyelve attól, ha nyomást gyakorolnak rá, inkább hagyniuk kellett, hogy magától tegyen vallomást.

– Adjunk neki egy kis időt! – mondta a bátyjának. – Kutassunk máshol! Lássuk, mit tudunk kideríteni, és térjünk vissza Steffenre, amikor már többet tudunk. Szerintem meg fog nyílni. Csak még nem áll rá készen.

Gwen megfordult, és figyelte a szolgát, aki a terem túlfelén a szennyel lassan megtelő üstöt felügyelte. A lány biztos volt benne, hogy Steffen elvezetheti őket apjuk gyilkosához. Csak még nem tudta, hogyan. Kíváncsi volt, milyen titkok rejtőzhetnek a szolgálalmának mélyén.

Tényleg nagyon fura szerzet, gondolta Gwen. Nagyonnagyon fura.

NEGYEDIK FEJEZET

Thor próbált levegőt venni, pislogott a víztől, ami a szemébe, az orrába, a szájába ment, miközben lezúdult körülötte. Miután a fiú a fedélzet túsó felébe csúszott, végül sikerült elkapnia a hajó fakorlátját, és belecsimpaszkodott, hogy az életét mentse, a víz azonban hajthatatlanul korbácsolta, gyengítve a szorítását. Teste minden egyes izma remegett, és fogalma sem volt, meddig képes még kapaszkodni.

A társai körülötte ugyanezt tették, csimpaszkodtak, amibe csak tudtak, miközben a rájuk zúduló víz igyekezett lemosni őket a hajóról. Valahogy sikerült megkapaszkodniuk.

Fülsiketítő volt a zaj, és Thor alig egy méterre látott el. A nyári nap ellenére hideg volt az eső, Thort úgy borzongatta a dermesztő víz, hogy nem bírta abbahagyni a reszketést. Kolk egyenesen állt, a homlokát ráncolta, csípőre tette a kezét, mintha meg se kottyant volna neki az esőfal, és parancsokat ordibált.

– VISSZA A HELYETEKRE! – üvöltötte. – EVEZZETEK!

Kolk maga is leült az egyik padra, és evezni kezdett. Pillanatokon belül a fiúk is elindultak a helyük felé, csúszva-mászva igyekeztek vissza az evezőkhöz. Thornak dübörgött a szíve, ahogy ő is elengedte a korlátot, és küszködve próbált átkelni a fedélzeten. Az ingében megbújó Khron vinnyogott, miközben Thor elcsúszott, elesett, és nagy erővel csapódott a deszkának.

Odamászott a padhoz, és hamarosan ismét a helyén találta magát.

– KÖSSÉTEK ODA MAGATOKAT! – üvöltötte Kolk.

Thor lenézett, vastag köteleket pillantott meg a pad alatt, és végre rájött, mire kellenek. Lenyúlt az egyikért, és a csuklójára kötötte, a padhoz és az evezőhöz rögzítve magát.

Bevált. Így nem csúszhatott le a padról. És hamarosan már evezni is tudott.

Körülötte a többi fiú is folytatta az evezést, Reece előtte ült, és Thor nemsokára érezte, hogy a hajó ismét elindul. Perceken belül oszladozni kezdett előttük az esőfal.

Ahogy Thor egyre csak evezett és evezett, a furcsa eső égette a bőrét, teste minden izma sajgott, de végül a zubogás hangja halkulni kezdett, és már nem ömlött olyan sok víz a fejükre. Néhány pillanat múlva napos ég alá eveztek ki.

Thor döbbenten nézett körül: teljesen tiszta és napos volt az égbolt a feje fölött. Ennél furcsább dolgot még sosem tapasztalt életében: a hajó egyik felére derűs, szikrázó napsütés vetült, a másik felére viszont még mindig ömlött a víz, miközben áthaladtak az esőfalon.

Végül az egész hajó kiért a kék ég alá, meleg napsugarak tűztek le rájuk. Most már néma csönd honolt, az esőfal gyorsan távolodott mögöttük, és a bajtársak döbbenten meredtek egymásra. Mintha egy függönyön haladtak volna át, egy másik világba.

– PIHENJ! – kiabálta Kolk.

Thor körül együttes nyögéssel engedte el az evezőt az összes fiú, mindannyian zihálva kaptak levegő után. Maga Thor is így tett, minden porcikája remegett, és hálás volt a kis pihenőért. Összegörnyedt, zihált, és próbálta ellazítani sajnó izmait, miközben hajójuk ezekre az új vizekre siklott.

Miután végre összeszedte magát, Thor felállt, és körülnézett. Lepillantott a vízre, és látta, hogy megváltozott a színe: most már élénk, tündöklő piros volt. Más tengerre értek.

– Ez a Sárkány-tenger – szólalt meg mellette Reece, aki szintén ámulva nézett le a vízre. – Azt mondják, az áldozatai vére festi vörösre.

Thor a tengert bámulta. Itt-ott bugyogott, és a távolban furcsa bestiák bukkantak föl néhány pillanatra, majd ismét a mélybe merültek. Egyik sem maradt elég sokáig a felszínen, hogy a fiú jól szemügyre vehesse őket, ám nem akarta megkockáztatni, hogy kihajoljon a korláton, és közelebbről kémlelje a vizet.

Megfordult, szédelegve nézett körül. Az esőfal innenső oldalán minden teljesen másnak, teljesen idegennek tűnt. Még egy kis vörös köd is látszott a levegőben, a tenger felszíne fölött lebegett. Thor a horizontot figyelte, és észrevett egy tucatnyi kis szigetet, amik úgy terültek el a látóhatáron, akár a gázlókövek egy patakban.

Erős szél támadt, Kolk pedig előrelépett, és azt kiáltotta:

– VITORLÁT FELHÚZNI!

Thor a társaival együtt akcióba lendült, megragadták a köteleket, és kifeszítették a vitorlát, hogy befogják a szelet. A

szellőkés belekapott a vászonba, és előrerendítette őket. Thor érezte, hogy a hajó sokkal gyorsabban siklik velük, mint addig. Egyenesen a szigetek felé tartottak. Egyszer csak óriási hullámok ágaskodtak előttük, de a hajójuknak sikerült átszelnie őket, fel-le bukdácsolva a hömpölygő habokon.

Thor a hajó orrába ment, a korlátnak dőlt, és a távolba nézett. Reece odajött mellé, O'Connor pedig a másik oldalára lépett. Egymás mellett álldogáltak figyelve a gyorsan közeledő szigetszoportot. Hosszú ideig ácsorogtak némán, Thor élvezte a nyirkos szellőt, miközben ellazult a teste.

Végre meg tudta állapítani, hogy a szigetek sokasága közül konkrétan melyik felé tartanak. A sziget egyre nagyobbnak tűnt, és Thor megborzongott, amikor rádöbrent, mi a céljuk.

– A Ködsziget – szölt Reece áhítatosan.

Thor ámulva nézte a szigetet. Egyre jobban látszott az alakja: sziklás, göröngyös, kopár táj volt, hosszú kilométerekre nyúlt el ív alakban, keskeny formája patkóhoz hasonlított. Óriási hullámok mosták a partját, még a hajóról is hallani lehetett a morajlásukat, ahogy a víz hatalmas tajtékot vetve csapódott az irdatlan szikláknak. A sziklák hátában aprócska földszáv húzódott, amely mögött kőtömbök égis éris fala tornyosult. Thornak fogalma sem volt, hogy köthetnének ki biztonságosan a szigeten.

A hely furcsaságához még az is hozzájárult, hogy a szigetet vörös köd lepte be, akár a harmat, megcsillanva a napfényben. Vészjósló hangulatot keltett. Thor úgy érezte, ez a vidék nem

emberi, nem evilági.

– Azt mondják, évmilliók óta létezik – mondta O'Connor. – Idősebb, mint maga a Gyűrű. Még a Birodalomnál is vénebb.

– Ez itt a sárkányok felségterülete – tette hozzá Elden, Reece mellé lépve.

Miközben Thor a szigetet kémlelte, a második nap hirtelen lehanyatlott a horizonton; a rájuk ragyogó, szikrázó fény pillanatok alatt elhalványult, az eget a naplemente pirosaslilas árnyalata színezte át. Thor nem akart hinni a szemének: még soha nem látta a napot ilyen gyorsan mozogni. Kíváncsi volt, vajon mi minden más még a világ ezen részén.

– Él sárkány ezen a szigeten? – kérdezte.

Elden a fejét csóválta.

– Nem. Úgy hallom, hogy a közelben tanyázik egy. Azt mondják, a vörös köd nem más, mint a sárkány lehelete. Az egyik szomszédos szigeten éjszakázik, a szél elsodorja az alvás közben kifújtt lélegzetét, és az másnap beborítja ezt a környéket.

Hirtelen zaj ütötte meg Thor fülét. Először mély morajlásnak hangzott, akár a mennydörgés, de olyan hosszan és erősen szólt, hogy beleremegett a csónak. Khron, aki még mindig a fiú ingében lapult, behúzta a nyakát, és szűkölt.

A többiek mind megperdültek, Thor is hátrafordult, és a szemét meresztette: a horizonton lángok halvány körvonalát vélte látni, mintha magát a naplementét nyaldosták volna, aztán fekete füst nyelte el őket, akár egy éppen kitörő kis vulkán.

– A sárkány! – szólt Reece. – Behatoltunk a területére. Thor

elámulva nagyot nyelt.

– De akkor hogy lehetnénk itt biztonságban? – kérdezte O'Connor.

– Sehol sem vagytok biztonságban – zengte mögöttük egy hang.

Thor megfordult, és Kolkot látta meg, aki csípőre tett kézzel állt, és a horizontot figyelte a válluk fölött.

– Ez a százpróba lényege: hogy minden egyes nap együtt éljete a halálos veszéllyel. Ez nem játék. A sárkány a közelben él, és semmi sem gátolja meg abban, hogy megtámadjon. Bár valószínűleg nem fog, mert féltve őrizgeti a kincseit a saját szigetén, és a sárkányok nem szokták csak úgy gondatlanul otthagyni a felhalmozott drágaságaikat. De hallani fogjátok az üvöltését, és látni fogjátok éjjel a lángjait. És ha a sárkányt valahogy feldühítik, csak az ég tudja, mi történhet.

Thor újabb morajlást hallott, ismét lángcsóvát látott a horizonton, és miközben a szigethez közeledtek, figyelte a partot meg az arra zúduló hullámokat. Felnézett a meredek sziklákra, a kőfalra, és fogalma sem volt, vajon hogyan jutnak fel a szirt tetejére, hogyan érnek át a pusztá szárazföldre.

– De hát nem látok kikötőt a hajónak – mondta Thor.

– Az túl könnyű is lenne – vágta rá Kolk.

– Akkor hogy jutunk át a szigetre? – kérdezte O'Connor. Kolk gonosz mosollyal nézett le rájuk.

– Úszva – felelte.

Thor egy pillanatra reménykedett, hogy a parancsnok talán

csak viccel, de aztán Kolk arckifejezését látva rádöbbsent, mennyire komolyan mondja. A fiú nagyot nyelt.

– Úszva? – visszhangozta Reece hitetlenkedve.

– Ez a víz telis-tele van mindenféle bestiával! – tiltakozott Elden.

– Ó, az még a legkevesebb – folytatta Kolk. – A tenger szeszélyes, leránthatnak az örvények, a hullámok az éles szikláknak csaphatnak, a víz forró, és ha sikerül is átjutnotok a zátonyon, valahogy meg kell másznotok azokat a sziklákat,

hogy a szárazföldre érjete. Már ha nem kapnak el előbb a tengeri szörnyek. Üdvözöllek az új otthonotokban!

Thor a többiekkel együtt kihajolt a korláton, lenézett az alattuk háborgó tengerre. A víz úgy örvénylett körülöttük, mintha önálló életre kelt volna, a hullámok pillanatról pillanatra erősödtek, dobálva a hajót, Thor alig bírta megőrizni az egyensúlyát. A tenger egyre csak dühöngött, habzott a mélyben, élénkpiros színét mintha maga a pokol vére adta volna. Ám a legrosszabb az volt, hogy miközben Thor a vízre szegezte a szemét, a felszínt egymás után törték meg a különféle szörnyek, kiemelkedtek a habokból, a fogukat csattogtatták, aztán visszamerültek a tengerbe.

A hajójuk egyszer csak lehorgonyzott, messze a parttól. Thor nagyot nyelt. Felnézett a szigetet övező sziklákra, fogalma sem volt, hogyan fognak eljutni oda innen. A hullámok percről percre egyre hangosabban zúgtak, így a bajtársaknak kiabálniuk kellett, hogy meghallják egymást.

Thor figyelte, ahogy a többiek kis csónakokat eresztettek a vízre, és a parancsnokaik utasítására hagyták őket elsodródni legalább tíz méterre. Nem könnyítették meg a fiúk dolgát: úszniuk kellett, hogy elérjék a csónakokat.

Ennek a pusztá gondolata is görcsbe rántotta Thor gyomrát.

– LEUGRANI! – üvöltötte Kolk.

Thort most először öntötte el a félelem. Tartott tőle, hogy emiatt talán kevésbé méltó arra, hogy a légió tagja legyen, talán kevésbé méltó harcosnak. Tudta, hogy egy harcosnak soha nem lenne szabad félnie, de be kellett vallania magának, hogy eluralkodott rajta a félelem. Gyűlölte ezt a tényt, és azt kívánta, bár ne így lenne. De nem volt mit tenni.

Ám ahogy körülnézett, és meglátta a többi fiú arcára kiült rémületet, rögtön jobban érezte magát. A társai mind a korlátnál álltak, a félelemtől dermedten bámultak le a vízre. Az egyikük annyira rettegett, hogy egész testében reszketett. A fiú ismerős volt Thornak a pajzsos feladat napjáról: ő volt az, aki félt végrehajtani a kijelölt gyakorlatot, és emiatt büntető köröket kellett futnia.

Kolk nyilván megérezte a fiú félelmét, mert elindult felé a fedélzeten. A parancsnoknak mintha meg sem kotytyant volna, ahogy a szél az arcába fújt, grimaszt vágva ment tovább, úgy tűnt, kész legyőzni magát a természetet is. Megállt az ijedt fiú mellett, és a homlokát ráncolta.

– LEUGRANI! – ordította.

– Nem! – ellenkezett a fiú. – Nem megy! Nem bírok! Én nem

tudok úszni! Vigyetek haza!

Elhúzódtott a korláttól, de Kolk közelebb lépett hozzá, megragadta az inge hátát, és a magasba emelte.

– Akkor majd megtanulsz úszni! – acsargott a parancsnok, majd Thor legnagyobb döbbenetére áthajította a társukat a korláton.

A fiú üvöltve repült ki a hajóból, majdnem öt métert zuhant, mielőtt a habzó tengerbe csapódott. Nagyot csobbant, aztán a felszínen kapálózott, levegő után kapkodva.

– SEGÍTSÉG! – üvöltötte.

– Mi a légió első törvénye? – zengte Kolk, a hajón álló többi fiúhoz fordulva, ügyet sem vetve a vízben küszködő társukra.

Thornak halványan rémlett a helyes válasz, de túlságosan lekötötte a figyelmét a tengerben vergődő fiú ahhoz, hogy feleljen.

– Hogy mindig segíteni kell a bajba került bajtársainknak! – kiáltotta Elden.

– És ő bajban van? – harsogta Kolk, a fiúra mutatva.

A fuldokló felemelte a karját, újra meg újra elmerültfelbukkant, a többi fiú pedig a fedélzeten toporgott, mindannyian féltek a vízbe vetni magukat.

Abban a pillanatban Thort különös érzés öntötte el. Miközben a vergődő társukra összpontosított, minden másról megfeledkezett. Már nem gondolt saját magára. Eszébe sem jutott az a lehetőség, hogy az életét vesztheti. A tenger, a szörnyek, a hullámok... minden semmivé lett. Csak arra tudott

gondolni, hogy megmentsen valaki mást.

Felmászott a vastag tölgyfa korlátra, behajlította a térdét, és gondolkodás nélkül elrugaszkodott, hasította a le-vegőt, fejest ugrott a bugyogó piros vízbe.

ÖTÖDIK FEJEZET

Gareth az apja trónján ült a nagyteremben, a sima karfához dörzsölte a tenyerét, és az elé tároló látványt figyelte: több ezer alattvalója zsúfolódott össze a teremben, az emberek a Gyűrű minden zugából idesereglettek, hogy tanúi legyenek ennek az egyszeri és megismételhetetlen eseménynek, lássák, képes-e új királyuk kézbe venni a Dinasztia Kardját. Hogy lássák, tényleg Gareth-e a Kiválasztott. Legutóbb apja kísérelte meg felemelni a kardot, még fiatalemberként; és mintha most senki sem akart volna lemaradni a lehetőségről, hogy saját szemével láthassa az új kísérletet. Az izgalom felhőként borult a sokaságra.

Maga Gareth dermedt volt a feszült várakozástól. Ahogy figyelte az egyre növekvő tömeget, a helyiségbe nyomakodó újabb és újabb embereket, szöget ütött a fejébe a gondolat, hogy apja tanácsadóinak talán igaza volt, és rossz ötlet a kardpróbát a nagyteremben, a nyilvánosság szeme láttára megtartani. A tanácsadók győzködtek, hogy inkább a kard kis, elzárt szobájában próbálja felemelni a fegyvert: azzal érveltek, hogy akkor csak kevesen lennének tanúi annak, ha netán kudarcot vall. Gareth azonban nem bízott atyja embereiben; jobban hitt saját végzetében, mint az előző király tanácsadóiban, és azt akarta, hogy az egész királyság láthassa a sikerét, azonnal meggyőződhessen róla mindenki, hogy ő a Kiválasztott. Azt akarta, hogy ezt a pillanatot megőrizze a történelem. A pillanatot,

amikor beteljesíti a sorsát.

Gareth az imént még nagyon peckesen lépett be a terembe, tanácsosai kíséretében vonult el a trónig, fején a koronával, vállán a paláستtal, kezében a jogarral: mindenkivel tudatni akarta, hogy ő az igazi király, az igazi MacGil, nem pedig az apja. Ahogy várta, nem sok idő kellett hozzá, hogy úgy érezze, ez az ő kastélya, ezek az ő alattvalói. Azt akarta, hogy most már a népe is átérezze ugyanezt, mindenkinek ki akarta mutatni az erejét. A mai naptól fogva biztosan tudhatják majd, hogy Gareth az egyetlen, az igaz királyuk.

Most azonban, ahogy ott ült, egyedül a trónon, és a terem közepén lévő üres vasállványra nézett, amelyre a kardot fogják helyezni, hogy megvilágíthassa a mennyezet üvegén beragyogó napsugár, Gareth elbizonytalanodott. Nyomasztotta annak súlya, amire készült; megmásíthatatlan lépés volt, ezután már nem fordulhatott vissza. Mi lesz, ha tényleg kudarcot vall? Próbálta elhessegetni ezt a gondolatot.

A terem túloldalán nyikorogva kinyílt a hatalmas kapu, és a terem izgatottan felmorajlott, majd várakozásteljesen elnémult. Egy tucat férfi masírozott be, az udvar legerősebb emberei, a Dinasztia Kardját hozták be, együtt is alig bírták el. Hat-hat ember fogta a kardot mindkét oldalon, lassú léptekkel meneteltek, az állvány felé cipelték a fegyvert.

Gareth kalapáló szívvel figyelte a felé közeledőket. Egy röpke pillanatra megingott a magabiztossága: ha ez a tizenkét férfi, akiknél izmosabbakat még életében nem látott, alig bírja el

a kardot, akkor mégis mi az esélye arra, hogy majd ő fel tudja emelni? De igyekezett nem is gondolni erre, elvégre is a kard megemelése a végzetről szól, nem pedig az erőről. Gareth azt hajtogatta magának: a végzet akarata, hogy ő itt legyen, elsőszülött MacGilként, királyként. Argont kereste a tömegben, valamilyen oknál fogva hirtelen heves vágya támadt, hogy a druida tanácsát kérje. Most aztán óriási nagy szüksége volt az öregre. Nem értette miért, de másra sem bírt gondolni. De persze sehol sem látta Argont.

A tucatnyi férfi végre elért a terem közepére, becipelték a kardot a napsugár fényébe, aztán letették az állványra. A fegyver visszhangzó csendüléssel ért a vasvillákra, a zaj áthullámozott a tömegen. Az egész teremre néma csönd telepedett.

A sokaság ösztönösen szétvált, utat engedve Garethnek, hogy a kardhoz léphessen, és megpróbálhassa felemelni.

Az új király lassan kelt fel a trónról, kiélvezte a pillanatot, sütkérezett a rá irányuló figyelemben. Érezte, hogy minden szem részegeződik. Tudta, hogy soha többé nem jön el ilyen alkalom, amikor az egész királyság ilyen feszülten, ilyen elmélyülten figyelné őt, elemezve minden mozdulatát. Gyermekkora óta számtalanszor átélte már gondolatban ezt a pillanatot, és most végre eljött. Azt akarta, hogy lassan teljen el.

Lement a trón lépcsőjén, egyesével véve a fokokat, kiélvezve minden lépést. Végigsétált a vörös szőnyegen, ami puhán süppedt be a talpa alatt, egyre közelebb ért a napsugár fényköréhez, a Kardhoz. Ahogy lépkedett, úgy érezte, mintha egy álomban

járna. Testen kívüli élménye volt. A lelke mélyén olyan érzése támadt, mintha már sokszor végigment volna ezen a szőnyegen, hiszen álmában már milliószor kézbe vette a Kardot. Ettől csak még inkább úgy érezte, hogy a sors neki szánta a kard megemelését, hogy egyenesen a végzete felé tart.

Látta a lelki szemei előtt, hogyan fog lezajlani ez az egész: vakmerően odalép a Kardhoz, kinyújtja érte a kezét, és miközben alattvalói izgatottan előrehajolnak, ő váratlanul és drámaian magasra emeli a fegyvert. Az emberek mind felhördülnek majd, hasra vágják magukat, és elismerik, hogy Gareth a Kiválasztott, a valaha uralkodott legfőbb MacGil király, akinek örökké uralkodnia kell. Örömkönnyeket fognak hullatni a dicsősége láttán. Reszketni fognak a színe előtt a félelemtől. Hálát adnak majd az égnek, amiért ebben a korban élnek, és tanúi lehettek ennek az eseménynek. Istenként tisztelik majd a királyukat.

Gareth egyre közeledett a Kardhoz, most már alig egy méterre volt tőle, és a feszültség átjárta minden porcikáját. Bár már sokszor látta a Kardot, ahogy most belépett a fénykörbe, megdöbbsentette a szépsége. Még soha nem jutott ilyen közel a fegyverhez, és meglepő hatást tett rá. Lélegzetelállító volt. Hosszú, fényes pengéje olyan anyagból készült, amit még senkinek sem sikerült azonosítania, markolatánál díszesebbet Gareth még soha nem látott, körbe volt tekerve valami finom, selyemszerű anyaggal, mindenféle ékkővel volt kirakva, és sólymos címer díszítette. Amikor Gareth még közelebb lépett, és a Kard fölé hajolt, érezte a belőle áradó erővel telített

energiát. A fegyver mintha lüktetett volna. Gareth alig kapott levegőt. Pillanatokon belül a markában tarthatja majd. A feje fölé emelheti. A penge úgy fog csillogni a napfényben, hogy az egész világ láthassa.

Ő lesz Gareth, a Kiválasztott.

Gareth kinyújtotta jobb kezét, és a markolatra tette, lassan simította rá az ujjait, érezte minden egyes ékkő, minden díszítés körvonalát, ahogy megszorította a fegyvert, és elöntötte az energia. A heves erő a tenyerébe sugárzott, onnan a karjába, átjárta az egész testét. Még soha nem érzett ehhez foghatót. Ez volt a nagy pillanata. Most örökre beírhatta nevét a történelembe.

Nem akart kockáztatni: bal kezével is a Kardhoz nyúlt, és azzal is megragadta a markolatot. Lehunyta a szemét, zihált.

Istenek, kérlek, engedjétek, hogy megemeljem a Kardot! Adjatok jelet! Bizonyítsátok, hogy én vagyok az igaz király! Bizonyítsátok, hogy uralkodásra születtem!

Némán imádkozott, várta a választ, valami jelet, a tökéletes pillanatot. Ám egyre csak múltak a pillanatok, eltelt tíz másodperc, az egész királyság Garethet figyelte, de ő semmit sem hallott.

Aztán hirtelen meglátta az apja arcát lelki szemei előtt, amint komoran nézi őt.

Gareth rémülten nyitotta ki a szemét, ki akarta törölni a képet az elméjéből. Dübörgött a szíve, és borzasztó rossz előjelnek érezte a látomását.

Eljött a pillanat: most vagy soha.

Előrehajolt, és teljes erőből megpróbálta felemelni a Kardot. Beleadta minden erejét, végül már az egész teste görcsölt, remegett.

A Kard meg sem mozdult. Gareth úgy érezte, mintha az egész földet próbálná megemelni.

A király nagyobb hévvel próbálkozott, még nagyobb, végül még annál is nagyobb. Ekkorra már feltűnően nyögött, aztán üvöltött.

Pillanatokkal később összerogyott.

A Kard egyetlen centit sem moccant.

A termen döbbsent felhördülés hullámszórt át, ahogy a király a földre rogyott. Több tanácsadója is a segítségére sietett, hogy meggyőződjenek róla, nem esett-e baja, ám Gareth hevesen ellökte őket magától. Szégyenkezve tápáskodott fel, ismét megállt a saját lábán.

Megalázottan nézett körbe, látni akarta, hogy tekintenek rá most az alattvalói.

Sokan máris elfordultak tőle, máris elindultak kifelé a teremből. Gareth látta alattvalói arcán a csalódottságot, látta, hogy csak újabb kínos kudarc a szemükben. Most már mindannyian tudták, egy emberként voltak tisztában vele, hogy nem ő az igazi királyuk. Nem ő a Kiválasztott, a sors által rendelt MacGil uralkodó. Ő csak egy senki. Csupán egy újabb herceg, aki elbitorolta a trónt.

Mardosta a szégyen. Még soha nem érezte magát annyira egyedül, mint ebben a pillanatban. Minden, amit gyermekkor

óta elképzelt, hazugság volt. Téveszme. Elhitte a saját maga által kitalált mesét.

És az most tönkretette.

HATODIK FEJEZET

Gareth fel-alá járkált a szobájában, egészen elkábult, megdöbbenett, hogy ilyen csúfos kudarcot vallott a karddal, és próbálta felfogni a következményeket. Teljesen megdermedt. El sem akarta hinni, hogy képes volt olyan ostobaságra, mint a kard felemelésének kísérlete, elvégre a Dinasztia Kardját már hét generáció óta egyetlen MacGil király sem bírta kézbe venni. Mégis miért gondolta, hogy ő jobb, mint az ősei? Miért képzelte, hogy ő más?

Több esze kellett volna, hogy legyen. Óvatosabbnak kellett volna lennie, nem lett volna szabad túlbecsülnie magát. Meg kellett volna elégednie pusztán azzal, hogy övé lett atyja trónja. Miért kellett erőltetnie a dolgot?

Így viszont most az összes alattvalója megtudta, hogy nem ő a Kiválasztott; ez mostantól árnyékot vet az uralkodására; és most talán még inkább azt fogják gyanítani, hogy ő a felelős az apja haláláért. Gareth látta, hogy máris máshogy néz rá mindenki, mintha szellemként járna köztük, mintha a nép máris felkészülne a következő királyra.

Ennél is rosszabb volt, hogy Garethnek életében először megingott az önmagába vetett hite. Egész életében tisztán látta a sorsát. Biztos volt benne, hogy őt illeti apja trónja, hogy az ő végzete uralkodni, és megemelni a kardot. Magabiztossága most alapjaiban rendült meg. Most már semmiben sem volt biztos.

A legrosszabb azonban az volt, hogy mióta megkísérelte felemelni a kardot, egyre csak édesapja arcát látta lelki szemei előtt. Talán ez volt atyja bosszúja?

– Bravó! – szólt lassan, elnyújtottan egy gúnyos hang.

Gareth sietve hátrafordult, megdöbbsent, hogy van még valaki a szobájában. Azonnal felismerte a hangot; annyiszor kellett hallgatnia az elmúlt években, hogy mostanra meg is utálta. A hang nem másé volt, mint a feleségéé.

Helenáé.

Az asszony a helyiség túlsó sarkában állt, ópiumpipájával a szájában figyelte Garethet. Mélyen beszívta a füstöt, benntartotta, majd lassan kifújta. Véreres volt a szeme, és a férje látta rajta, hogy túlságosan régóta füstöl már.

– Mit keresel te itt? – kérdezte.

– Ez az én szobám is – felelte a nő. – Azt csinálok itt, amit csak akarok. A feleséged vagyok, a királynéd. Ezt ne feledd! Én is uralom ezt a királyságot, akárcsak te. Bár a mai bukásod után aligha mondanám, hogy te akármilyen is uralsz.

Garethnek arcába szökött a vér. Helena mindig is értett hozzá, hogy a lehető leggonoszabb csapást mérje rá, a lehető legrosszabbkor. Senkit sem utált jobban, mint ezt a nőt. Alig bírta elhinni, hogy annak idején hajlandó volt feleségül venni.

– Aligha? – hördült Gareth, felháborodva rontott a nő felé. – Ne feledd, hogy én vagyok a király, te boszorkány, és hiába vagy a feleségem, téged is börtönbe vethetlek, akárcsak bárki más ebben a birodalomban!

Az asszony kinevette, megvetően horkantott fel.

– Börtönbe vetnél? – vágott vissza. – Hadd lássák csak az alattvalóid, hogy még a saját feleséged is dacol veled?

Nem, azt kétlem. Ilyet nem tenne Gareth, aki folyton mesterkedik valamiben. Akit mindennél és mindenkinél jobban érdekel, hogy mások mit gondolnak róla.

Gareth megállt a felesége előtt, rádöbbsent, hogy Helena átlát rajta, és ez borzasztóan idegesítette. Megértette, milyen fenyegetést jelent a nő, és felfogta, hogy semmi értelme vitatkozni vele. Úgyhogy csak állt ott, némán, ökölbe szorított kézzel.

– Mit akarsz? – kérdezte végül lassan, és igyekezett uralkodni magán, nehogy meggondolatlanul cselekedjen.

– Csak akkor szoktál eljönni hozzám, ha akarsz tőlem valamit. A nő durva, gúnyos nevetést hallatott.

– Én mindig megkapom, amit akarok. Nem azért jöttem, hogy bármit is kérjek tőled. Hanem azért, hogy közöljek veled valamit: az imént az egész királyságod tanúja volt, hogy nem bírod megemelni a kardot. Most mi lesz velünk?

– Hogy érted, hogy velünk? – kérdezett vissza Gareth, nem értve, hova akar kilyukadni az asszony.

– Most már az alattvalóid is tudják, amit én mindig is tudtam: hogy nem érsz semmit. Hogy nem te vagy a Kiválasztott. Gratulálok! Legalább most már hivatalos. Gareth arca tükrözte felesége grimaszát.

– Apám sem bírta kézbe venni a kardot. Attól még sikeresen

uralkodott.

– A kudarc igenis rányomta a bélyegét apád uralkodására – erősködött Helena. – Minden pillanatára.

– Ha annyira elégedetlen vagy velem – dühöngött Gareth –, akkor miért nem tűnsz el innen? Hagyj el! Lépj

ki ebből a látszatházasságból! Most már király vagyok! Már nincs szükségem rád.

– Örülök, hogy felvetted ezt a kérdést – felelte –, mert pontosan ebből az okból jöttem. Hivatalosan is véget akarok vetni a házasságunknak. El akarok válni. Szerelmes vagyok egy férfiba. Egy tisztességes férfiba. Egész pontosan az egyik lovagodba. Egy harcosba. Szeretjük egymást, igaz szerelemmel. Még soha nem éreztem ehhez foghatót. Váljunk el, hogy ne titkos viszonyt kelljen folytatnom vele! Nyilvánosságra akarom hozni a szerelmünket. És hozzá akarok menni.

Gareth döbbsen, megtörten meredt a feleségére, aki ezekkel a szavakkal mintha tört döfött volna a mellkasába. Miért kellett Helenának felbukkannia? Miért éppen most? Gareth ezt már végképp nem bírta elviselni. Úgy érezte, mintha a világ belerúgott volna, miután már amúgy is padlóra került.

A király meglepetten érzékelte, hogy minden ellenszenve dacára fontos neki Helena, mert amikor meghallotta a követelését, miszerint el akar válni, az nagy hatást tett rá. Felzaklatta. Rádöbbsen, hogy nem akarja hagyni a válást. Ha ő maga kezdeményezte volna, az egy dolog; de az, hogy Helena vetette fel, már más ügy volt. Esze ágában sem volt hagyni, hogy

az asszony megkapja, amit akar, pláne nem ilyen könnyen.

Leginkább az aggasztotta, vajon milyen hatással lenne az uralkodására, ha elválna Helenától. Egy király válása túl sok kérdést vet föl. És Gareth meglepő módon azon kapta magát, hogy féltékeny a nő szeretőjére. Helenára pedig neheztelt, amiért az orra alá dörgölte, hogy nem olyan férfias, mint az a lovag. Gareth bosszút akart állni. Mindkettőjükön.

– Nem válunk el! – csattant föl. – Egy életre hozzám vagy láncolva. Nem szabadulsz tőlem. Soha nem engedlek el. És ha megtudom valaha is, hogy ki ez a lovag, akivel hűtlenkedsz, előbb megkínóztatom, aztán kivégeztetem.

Helena acsarogva válaszolt:

– Nem önszántamból mentem feleségül hozzád! Ez nem tisztas házasság! Nem tekintelek férjemnek. Ezen a frigyen nem ül áldás! Soha nem is ült! A szüleink szervezték meg, hogy növeljék a hatalmukat. Az egész ügy undorít, mindig is undorítónak tartottam. És elvette tőlem az esélyt, hogy rendes házasságban élhessek! – Nagyot fújt, egyre dühösebb lett. – Vagy hagyod, hogy elváljak tőled, vagy szétkürtölöm az egész királyságban, hogy apád nem téged akart örökösének. Te döntesz!

Ezzel Helena hátat fordított a férfinak, átvonult a szobán, és kirent az ajtón, még csak be sem csukta maga után.

Gareth remegve állt ott a nyitott ajtót bámulva, és meglepődött, amikor ismét belépett rajta valaki. Alig volt ideje végiggondolni a Helenával folytatott vitáját, felfogni az asszony

minden fenyegetését, amikor egy túlságosan is jól ismert arcot pillantott meg. Firth bukkant föl előtte. Megszokott lendületes léptei helyett azonban hezitálva jött be a szobába, arcán bűnbánó kifejezés ült.

– Gareth? – kérdezte bizonytalanul.

Elkerekedett szemmel meredt a királyra, aki látta rajta, mennyire gyötri a bűntudat. Nagyon helyes, gondolta Gareth. Elvégre is Firth vette rá, hogy megpróbálja felemelni a kardot, ő győzte meg végül, őmiatta hitte magát Gareth többnek, mint aki volt. Ki tudja, mi történt volna Firth sutyorgása nélkül? Talán meg sem kísérelte volna kézbe venni a kardot.

Gareth füstölögve fordult a bizalmasa felé. Firthben végre célpontot talált, akin levezetheti minden haragját. Elvégre is ő ölte meg az apját. Firth, ez az ostoba lovászfiú keverte bele őt ebbe az egész slamasztikába. Így most már Gareth is csak egy újabb kudarcot vallott örökös volt a MacGil-családfán.

– Gyűlöllek! – fortyogott Gareth. – Mit értek az ígéreteid? Mit ért a meggyőződésed, hogy fel tudom emelni a kardot?

Firth nagyot nyelt, rém idegesnek tűnt. Szóhoz sem jutott. Nyilván azt sem tudta, mit mondhatna.

– Nagyon sajnálom, felséges úr – nyögte ki végül. – Tévedtem.

– Nagyon sok mindennel kapcsolatban tévedtél – csattant fel Gareth.

Valóban, minél többet gondolkozott Gareth ezen az egészen, annál inkább rádöbbsent, mekkorát is tévedett Firth. Ami azt illeti, ha Firth nem avatkozik bele, akkor az apja nem halt volna

meg, és akkor Gareth most nem lenne ekkora bajban. Nem nyomná a vállát az uralkodás súlya, nem lenne ilyen rossz a helyzet. Gareth visszavágott a régi, egyszerűbb időkbe, amikor még nem volt király, amikor az apja még életben volt. Hirtelen elöntötte a vágy, hogy mindent visszacsináljon, hogy minden olyan legyen, mint régen. De ezt nem tehette meg. És mindez Firth hibája volt.

– Mit keresel itt? – faggatta Gareth.

A fiú megköszöri a torkát, láthatóan egyre idegesebb lett.

– Hallottam bizonyos... pletykákat... a szolgák sutyorgását. A fülembé jutott, hogy az öcséd meg a húgod kérdezősködni. A szolgák szállásán látták őket. A szennyvíz aknáját vizsgálgatták a gyilkos fegyvert keresve. A tört, amellyel megöltem apádat.

Gareth hátán végigfutott a hideg a szavai hallatán. Megdermedt a döbbenettől és a félelemtől. Hát lehetett volna még ennél is rosszabb ez a nap?

Megköszöri a torkát.

– És mit találtak a testvéreim? – kérdezte kiszáradt torokkal. Alig bírt megszólalni. Firth a fejét csóválta.

– Nem tudom, felség. Csak annyit hallottam, hogy gyanítanak valamit.

Garethet újult erővel öntötte el a gyűlölet Firth iránt, nem is gondolta volna, hogy képes ennyire gyűlölni valakit. Ha a fiú nem lett volna ilyen ügyetlen, ha rendesen eltüntette volna a fegyvert, akkor Gareth most nem lenne ilyen szorult helyzetben. Firth sebezhetővé tette.

– Jól figyelj rám, mert nem mondom el még egyszer!

– szólt Gareth közelebb lépve a fiúhoz, a szemébe nézve, a tőle telhető leghatározottabb, legkomorabb pillantást vetve rá. – Soha többé nem akarom látni a képedet. Megértetted? Tűnj a szemem elől, és soha ne gyere vissza! Egy nagyon messzi pozíciót jelölök ki a számodra. És ha valaha is beteszed még egyszer a lábad a kastélyba, garantálom, hogy le fognak tartóztatni. Most pedig TÜNÉS! – ordította.

Firth szemébe könnyek szöktek, sarkon fordult, és kimenekült a szobából, léptei még jóval azután is visszhangoztak, hogy elrohant a folyosón.

Gareth esze ismét a kardon, a kudarcot vallott próbálkozásán járt. Óhatatlanul úgy érezte, hogy nagy bajt hozott saját fejére. Olyan érzése támadt, mintha levetette volna magát egy szikláról, és ettől a pillanattól kezdve már csak a zuhanás várta rá.

Úgy állt ott a fülsiketítő csendben, mintha gyökeret eresztett volna a kőbe, remegett a szobában, amely egykor atyjáé volt, és fel sem bírta fogni, mégis milyen lavinát indított el. Még soha nem volt ennyire magányos, ennyire bizonytalan.

Ezt jelentette királynak lenni?

Gareth felsietett a kőből faragott csigalépcsőn, rohant egyik emeletről a másikra, a kastély legmagasabban lévő mellvédjéhez igyekezett. Friss levegőre volt szüksége. Időre és egyedüllétre vágyott, hogy gondolkodhasson. Olyan megfigyelőállást keresett, ahonnan beláthatja a királyságát, az egész udvart, az alattvalóit, és eszébe vésheti, hogy mindez az övé. Hogy az elmúlt nap

rémálomba illő eseményei dacára azért még mindig ő a király.

Elzavarta a szolgáit, és egyedül szaladt fel a lépcsőn, emeltről emeletre egyre jobban lihegett. Az egyik szinten megtorpant, kétrét görnyedve zihált. Könnyek csorogtak le a képén. Egyre csak apja arcát látta maga előtt, ahogy minden lépésénél megfeddi.

– Gyűlöllek! – üvöltötte a levegőbe.

Esküdni mert volna, hogy válaszul gúnyos nevetést hallott. Atyja nevetését.

El kellett tűnnie innen. Visszafordult a lépcsőhöz, és szaladt, rohant tovább, míg végre fel nem ért a bástyához. Kिरontott az ajtón, odakint friss nyári levegő fogadta.

Gareth mély lélegzetet vett, zihálása csillapodott, élvezte a napfényt, a meleg szellőt. Levette a palástot, apja palástját, és a földre dobta. Túl meleg volt, és már nem is akarta viselni.

A bástya peremére sietett, a mellvéd kőfalába kapaszkodott, és kissé még mindig lihegve nézett le az udvarára. Látta a végtelen tömeget, amely a kastélyból tartott kifelé. A szertartásról távoztak. Gareth szertartásáról. Szinte innen érezte a csalódottságukat. Milyen kicsinek tűntek! Csodálta, hogy mindannyian az ő uralma alatt állnak.

De vajon még meddig?

– Az uralkodás furcsa dolog – szólt egy vén hang.

Gareth megfordult, és legnagyobb meglepetésére Argont pillantotta meg: alig egy méterrel mögötte állt, fehér köpenyben és csuklyában, kezében a botjával. A királyra meredt, ajkán

mosoly játszott, a tekintete viszont nem volt vidám. Szikrázott a szeme, átható pillantást vetett Garethre, idegessé téve a királyt. A druida túl sokat látott.

Gareth korábban rengeteg mindent akart mondani Argonnak, rengeteg mindent akart kérdezni tőle. Most azonban, miután kudarcot vallott a kard megemelésében, már egyetlen dolog sem jutott eszébe.

– Miért nem szóltál nekem? – fakadt ki kétségbeesetten. – Szólhattál volna, hogy nem fogom tudni kézbe venni a kardot. Megkímélhettél volna a szégyentől.

– És azt mégis miért tettem volna? – kérdezte Argon. Gareth a homlokát ráncolta.

– Nem vagy a király őszinte tanácsadója – vádolta az öreget. – Apámnak őszinte tanácsot adtál volna. Nekem viszont nem.

– Talán azért, mert atyád méltó volt az őszinte tanácsomra – felelte Argon.

Gareth dühe egyre nőtt. Gyűlölte a vénembert. És őt hibáztatta.

– Többé látni sem akarlak – mondta. – Nem tudom, miért állított apám a szolgálatába, de nem akarlak Királyudvarhelyen látni.

Argon nevetett, tompa, ijesztő hanggal.

Apád nem állított a szolgálatába, te ostoba kölyök – mondta. – Ahogy az ő apja sem. Nekem itt a helyem. Ami azt illeti, mondhatjuk úgy, hogy a királyok szolgálnak engem.

Hirtelen előrelépett, és úgy festett, mint aki egyenesen Gareth

lelkébe lát.

– Ez vajon rád is igaz? – kérdezte. – Neked is itt a helyed?

Szavai letaglózták Garethet, aki beleborzongott a kérdésbe. Ő maga is pontosan ebben bizonytalanodott el. Nem tudta, vajon a druida fenyegetésnek szánta-e a kérdést.

– Aki vér árán kerül a trónra, az vér árán uralkodik – jelentette ki Argon, és ezekkel a szavakkal rögtön hátat is fordított, és elindult.

– Várj! – üvöltötte Gareth, már nem akarta, hogy a druida elmenjen, válaszokra volt szüksége. – Ezt meg hogy érted?

Akaratlanul is úgy érezte, hogy Argon üzenetet sugalmaz neki, miszerint nem fog sokáig uralkodni. Muszáj volt megtudnia, tényleg így értette-e.

Gareth a druida után rohant, ám ahogy közelebb ért hozzá, Argon a szeme láttára kámforrá vált.

A király megperdült, körbenézett, de semmit sem látott. Csupán tompa nevetést sodort felé a szellő.

– Argon! – üvöltötte Gareth.

Körbefordult, aztán felnézett az égre, végül fél térdre esett, és hátravetette a fejét. Újra felordított:

– ARGON!

HETEDIK FEJEZET

Erec, a herceggel, Brandttel meg a herceg tucatnyi emberével haladt Savaria kanyargós utcáin, és menet közben egyre nagyobb tömeg csatlakozott hozzájuk, ahogy a szolgálólány háza felé tartottak. A lovag ragaszkodott ahhoz, hogy azonnal találkozhasson a lánnyal, a herceg pedig személyesen akarta elvezetni hozzá. És a herceg akárhová ment, mindenki követte. Erec körülnézett, szemügyre vette a méretes, egyre növekvő seregletet, és zavarba jött, mi-vel rádöbbsent, hogy több tucat emberrel a sarkában fog odaállítani a lány otthonához.

Mióta először meglátta, Erec csakis a lányra bírt gondolni. Tűnődött: vajon ki lehet? Hiszen nemes kinézetű leány volt, mégis a herceg udvarában dolgozott. Miért menekült előle a lány fejvesztve? Hogy lehet az, hogy hiába találkozott számtalan nemes hölgygel életében, ez a lány volt az egyetlen, aki meghódította a szívét?

Erec világ életében előkelő körökben mozgott, maga is egy király fia volt, és egy szempillantás alatt érzékelte másokban a nemesi származást, márpedig abban a másodpercben, amint észrevette a lányt, érezte, hogy a jelenlegi helyzeténél sokkal magasabb pozíciót kéne elfoglalnia a társadalmi ranglétrán. Erec oldalát fúrta a kíváncsiság, vajon ki lehet a lány, honnan származik, mit keres itt. Szüksége volt még egy esélyre, hogy újabb pillantást vethessen a lányra, hogy lássa, az előbb csak

képzeltődött-e, vagy továbbra is ugyanúgy érez.

– A szolgálaim azt mondták, a lány a külvárosban él – magyarázta a herceg menet közben.

Miközben átsétáltak a városon, az út mindkét oldalán kinyíltak az ablakok, az emberek lebámultak rájuk, megdöbbenek azon, hogy a herceg és a kísérete a köznép utcáit járja.

– A lány állítólag egy fogadós szolgálója. Senki sem tudja, honnan került ide, honnan származik. Csak azt tudják, hogy egy napon megjelent a városunkban, és elszegődött szolgálónak ehhez a fogadóshoz. Úgy tűnik, a múltja rejtély.

Befordultak egy újabb mellékutcába, ahogy haladtak, egyre hepehupásabb lett a talpuk alatt a macskakő, a kis épületek egyre közelebb álltak egymáshoz, és egyre elhanyagoltabbak voltak. A herceg megköszöri a torkát.

– Különleges alkalmakkor alkalmaztam a lányt szolgálóként az udvaromban. Csöndes leányzó, magának való. Senki sem tud róla sokat. Erec – szólt végül a herceg, a lovaghoz fordulva, megfogva a csuklóját –, biztos vagy ebben? Akárki is legyen ez a nő, csak egy közember. Te szabadon válogathatnál a királyság előkelő hölgyei között.

Erec ugyanilyen hevesen nézett vissza rá.

– Muszáj viszontlátnom ezt a lányt. Nem érdekel, kicsoda.

A herceg rosszallóan csóválta a fejét, és mind továbbmentek, egyik utcáról a másikra kanyarogtak, kígyózó, szűk sikátorokon haladtak át. Savaria külvárosába érve egyre nyomorúságosabb

környékekre jutottak, az utcákat részeges alakok töltötték meg, a földet belepte a mocsok, csirkék és elvadult kutyák kóboroltak szabadon. Sorra mentek el a kocsmák mellett, a dorbézolók kurjongatása kihallatszott az utcára. Részegek botladoztak előttük, miközben leszállt az este, és az utcát fáklyákkal világították meg.

– Utat a hercegnek! – kiáltotta az udvartartás feje, végül előresietett, és nekiállt ellökdösni a részegeket az útból. Az utcák egész hosszában kétes alakok váltak szét előttük, és csodálkozva nézték az elhaladó herceget oldalán Ereckel.

Végül elértek egy szerény, gipszvakolatú, magas palatetős fogadóhoz. Úgy nézett ki, mint amiben legfeljebb ötven ívó vendég férhet el, az emeleten pedig lehetett néhány kiadó szoba. Az ajtó ferdén állt, az egyik ablak betört, és a bejárat melletti lámpa alig pislákol, majdnem csonkig égett már benne a gyertya. Részegek kiáltozása hallatszott ki az ablakon, ahogy a herceg és kísérete megálltak az ajtó előtt.

Hogy dolgozhat egy ilyen csodás leány egy ilyen rémes helyen? – tűnődött Erec elborzadva, miközben a benti kiabálást és röhögést hallgatta. Megszakadt a szíve, ahogy belegondolt, micsoda megaláztatást szenvedhet el a lány ezen a helyen. Nem igazságos – méltatlankodott magában. Szentül elhatározta, hogy megmenti innen a lányt.

– Miért a létező legrosszabb helyre jössz arát keresni? – kérdezte a herceg, Erechez fordulva.

Brandt is a lovaghoz fordult.

– Ez az utolsó esélyed, barátom – mondta. – Egy egész kastélynyi nemes hölgy vár rád. Erec azonban a fejét csóválta, már elszánta magát.

– Az ajtót! – parancsolta.

A herceg egyik embere előrerohant, és kitárta nekik a fogadó ajtaját. Odabentről úgy áradt az áporodott sör bűze, hogy Erec hátrahőkölt tőle.

A fogadóban a részeg férfiak a pultra dőltek, az asztaloknál üldögéltek, kiabáltak, nevettek, gúnyolódtak, és lökdösődtek. Erec azonnal látta, hogy aljanéppel van dolga, sörhasú, borotvátalan, mocskos ruházatú alakokkal. Egyikük sem volt harcos.

A lovag belépett a helyiségbe, körbenézett, a lányt kereste. El sem tudta képzelni, hogy egy hozzá fogható nő ilyesféle helyen dolgozzon. Arra gondolt, talán rossz fogadóba jöttek.

– Elnézést, uram, egy nőt keresek – szólt Erec a mellette álló magas, nagy darab, pocakos, borostás képű férfihoz.

– Na, ne mondd! – kiabálta a férfi gúnyosan. – Hát, akkor rossz helyen jársz! Ez itten nem bordély. De az is akad a közelbe: pont itt szembe van egy, és úgy hallom, az ottani nőcskék minden igényt kielégítenek! A férfi elröhögte magát, túl harsányan, Erec képébe nevetett, és több cimborája is csatlakozott hozzá.

– Nem bordélyt keresek – válaszolta Erec komoran –, hanem egy bizonyos nőt, aki itt dolgozik.

– Akkor biztosan a fogadós szolgálólányára gondolsz!

– kiáltotta valaki, egy másik nagy darab, részeg férfi. – Talán

ott van valahol hátul, és a padlót súrolja. Kár érte... Bárcsak itt lenne, az ölemben!

A férfiak fennhangon röhögtek, jól szórakoztak a saját vicceiken, Erec pedig elvörösödött a hallottaktól. Szégyellte a lány helyzetét. A pusztá gondolat, hogy a lánynak ilyen alakokat kell kiszolgálnia: olyan megalázó volt, hogy szinte fel sem tudta fogni.

– És te ki vagy? – szólalt meg egy másik hang.

Egy férfi lépett elő, a többieknél megtermettebb, sötét szakállú és szemű, széles állú. Mogorván grimaszolt, több durva alak kísérte. Több volt rajta az izom, mint a háj, és fenyegetően közeledett Erechez, nyilvánvalóan a területét védte.

– El akarod lopni a szolgálólányomat? – szegezte neki a kérdést. – Akkor takarodj innen!

A lovag elé lépett, és meg akarta ragadni, hogy kidobja.

Erec azonban hosszú évek kiképzése alatt edződött, a királyság legnagyobb lovagja volt, és olyan gyors reflexekkel rendelkezett, amiket ez az alak el sem tudott képzelni. Abban a pillanatban, hogy a fogadás Erechez ért, a lovag akcióba lendült, megszorította a férfi csuklóját, villámsebessen megfordította őt, megragadta az inge hátát, és átlökte a helyiségen.

A nagy darab férfi úgy repült el, akár egy ágyúgolyó, és több embert elsodort magával, mind úgy zuhantak a kis terem padlójára, akár a tekebábuk.

Az egész helyiségre csönd borult, mindenki megdermedt, és a szemét meresztette.

– ÜSD! VÁGD! – kiabálták kórusban. A fogadós szédelegve talpra kecmergett, és ordítva Erec felé vetette magát.

A lovag ezúttal nem várta meg, hogy odaérjen hozzá. Elébement a támadójának, felemelte a karját, és könyökét a férfi képébe vágta, eltörve az orrát.

A fogadós hátratántorodott, aztán összerogyott, fenékre esett a padlón. Erec odament hozzá, talpra húzta, és bármilyen nagy darab is volt a férfi, a feje fölé emelte. Tett pár lépést előre,

aztán elhajította a férfit, aki átrepült a fogadón, letarolva a fél helyiséget.

A fogadóban minden férfi dermedten állt, abbahagyták a kiabálást, elhallgattak, rádöbbentek, hogy nem akárkivel kerültek szembe. A csapos azonban váratlanul kirohant a pult mögül, a feje fölé emelt egy üveget, egyenesen Erec felé tartott.

A lovag jól látta, és máris a kardjára tette a kezét, ám mielőtt kivonhatta volna, Brandt mellé lépett, kirántotta az övébe tűzött tőrt, és a csapos nyakához tartotta.

A férfi majdnem belerohant a késbe, épp azelőtt tor-pant meg, hogy a penge átdöfte volna a bőrét. Csak állt ott, félelemtől tágra nyílt szemmel, leizzadva, kezében a feje fölé tartott üveggel. Olyan csönd szállt a helyiségre, hogy a légy zümmögését is meg lehetett volna hallani.

– Dobd el! – utasította Brandt. A csapos engedelmeskedett, és az üveg széttört a padlón.

Erec kivonta a kardját, a fém visszhangozva csendült, és odalépett a fogadóshoz, aki nyögve feküdt a földön. A nyakához

szegezte a pengét.

– Csak egyszer fogom elmondani – jelentette ki. – Takarodjon az egész söpredék! Most rögtön! Követelem, hogy beszélhessek a hölgygel! Négyszemközt.

– A herceg! – kiabálta valaki.

Az egész gyülekezet a bejárat felé fordult, és végre felismerték az ajtó előtt, a kísérete körében álló herceget. A csőcselékben mindenki sietve lekapta a sapkáját, és fejet hajtott.

– Ha a terem nem üres, mire befejezem a mondandómat – közölte a herceg –, mindenkit börtönbe záratok, mégpedig most azonnal. A helyiségben zűrzavar tört ki, ahogy mindenki az ajtó felé sietett, elrohantak a herceg mellett, ki az utcára, félig üres söröskorsóikat ott hagyták, ahol voltak.

– Te is takarodj! – utasította Brandt a csapost, leengedve a tört. Hajánál fogva megragadta a férfit, és kilökte az ajtón.

A helyiségben csupán pillanatokkal ezelőtt még nagy volt a láрма, most viszont üres és néma lett, nem maradt más odabent, csak Erec meg Brandt, valamint a herceg, a leghűbb embereivel együtt. Hangos csattanással vágták be az ajtót a söpredék mögött.

Erec a fogadóshoz fordult, aki még mindig kábultan ült a padlón, vérző orrát törölgetve. Két kézzel megragadta a férfi ingét, talpra rántotta, és leültette az egyik üresen maradt padra.

– Tönkretetted a ma esti forgalmamat – panaszkodott a fogadós. – Ezért még megfizetsz! A herceg odalépett hozzá, és visszakézből pofon vágta.

– Kivégeztethetnélek azért, mert megpróbáltál kezet emelni

erre az emberre! – dorgálta a fogadóst. – Nem tudod, ki ez? Ő Erec, a király legnagyobb lovagja, az Ezüstlovagok bajnoka. Ha akarja, akár ő maga is végezhet veled, most rögtön.

A fogadós felnézett Erecre, és most először ült ki igazán félelem az arcára. Szinte reszketett a padon.

– Erről fogalmam sem volt. Nem mutatkoztál be.

– Hol a lány? – faggatta Erec türelmetlenül.

– Hátul, a konyhában takarít. Mit akarsz tőle? Talán meglopott téged? Csak egy hozzám szegődött szolgáló. Erec kivonta a törét, és a férfi nyakához tartotta.

– Ha még egyszer szolgálnak merészeled hívni – fenyegette meg –, elvágom a torkodat. Megértetted? – kérdezte határozottan, a pengét a fogadós bőrére nyomva. A férfi szemébe könnyek szöktek, lassan bólintott.

– Hozd ide a lányt, de gyorsan! – parancsolta Erec, azzal talpra rántotta a férfit, és a helyiség túlsó felébe lökte, a hátsó ajtó felé.

Miután a fogadós eltűnt, a konyhából fazekak kongása és tompa kiabálás hallatszott, majd pillanatokkal később kinyílt az ajtó, és több nő jött ki, rongyos ruhában meg főkötőben, a konyhai munkától zsírosan. Három idősebb asszony lépett eléjük, a hatvanas éveikben járhattak, és Erec egy pillanatra arra gondolt, a fogadós talán azt sem tudja, kiről beszélt neki.

Aztán megjelent egy lány, és Erecnek kihagyott a szívverése. Alig kapott levegőt. Ez a lány volt az, akit keresett.

Zsírpecsétes kötényt viselt, és lehajtotta fejét, szégyellt felnézni. Haját feltűzte, kendővel kötötte be, arca csupa kosz volt,

Erecnek mégis elállt tőle a lélegzete. Bőre ham-vas és tökéletes volt. Magasan ülő arccsontja volt, finom metszésű vonásokkal, széles és nemes homloka, valamint telt ajka s apró orra, amit szeplők borítottak. Fejkendője alól gyönyörű szőke haj omlott le.

Egy pillanatra fölnézett Erecre, és nagy, csodaszép szemének színe halványzöldről mintha szikrázó kékre váltott volna a fényben, aztán ismét vissza. Tekintete a földhöz szegezte a férfit. Erec meglepetten döbbsent rá, hogy a nő még jobban elvarázsolja, mint amikor először meglátta.

A lány mögött megjelent a fogadós, a homlokát ráncolta, még mindig a vért törölgette az orráról. A szolgáló óvatosan lépett előre, ki az idősebb nők közül, Erec felé, és pukedlizett, amikor a lovag elé ért. Erec kihúzta magát, ahogy a herceg kíséretének tagjai is.

– Uram! – szólt a nő, lágy és édes hangja megdobogtatta a lovag szívét. – Kérlek, áruld el, mivel bántottalak meg! Nem tudom, mit követtem el, de sajnálom, bármit is tettem, ami miatt a herceg embereinek ide kellett fáradniuk.

Erec elmosolyodott. A lány szavai, hangja: mind új erőt adott neki. Legszívesebben egy életen át hallgatta volna őt.

Kinyújtotta a kezét, megérintette a lány állát, felemelte, míg a szolgáló gyengéd tekintete nem találkozott a sajátjával. Meglódult a szívverése, ahogy a nő szemébe nézett. Mintha elveszett volna a tengernyi kékben.

– Drága hölgyem, semmi rosszat sem követtél el. Nem hiszem, hogy valaha is képes lennél megbántani engem. Nem harag

vezetett ide, hanem a szerelem. Amióta megláttalak, alig bírtam másra gondolni.

A lány láthatóan zavarba jött, a földre sütötte a szemét, pislogott. A kezét tördelte, idegesnek és megrendültnek tűnt. Nyilván nem volt hozzászokva az ilyesmihez.

– Kérlek, hölgyem, áruld el: mi a neved?

– Elistaire – válaszolta a lány alázatosan.

– Elistaire – ismételte Erec. Ennél szebb nevet még soha életében nem hallott.

– De nem értem, mi hasznodra lehet, ha tudod a nevem – tette hozzá a lány halkán, továbbra is a földre meredve. – Te nemes úr vagy. Én pedig csupán egy szolgáló.

– Az én szolgálóm, hogy pontosak legyünk – szólt a fogadós gonoszul, és előrelépett. – Elszegődött hozzám. Évekkel ezelőtt elkötelezte magát, méghozzá írásban. Hét év szolgálatot ígért nekem. Én cserébe ételt és szállást biztosítok neki. Eddig három évet szolgált le. Így hát beláthatjátok, hogy csak az időtöket vesztegetitek. A lány az enyém. Az én tulajdonom. Nem vehetitek el tőlem. Az enyém. Megértettétek?

Erecet olyan gyűlölet öntötte el a férfi iránt, amihez foghatót még soha nem érzett senkivel szemben. Legszívesebben kardot rántott volna, hogy szíven döfje, így zárva le az ügyet. De bármennyire is halált érdemelt a férfi, Erec nem akarta megszegni a király törvényét. Elvégre is minden cselekedetével a királyt képviselte.

– A király törvénye szent – közölte határozottan a fogadóssal.

– Nem áll szándékomban megszegni. Mindazonáltal holnap kezdődik a lovagi torna. És mint minden más férfinak, nekem is jogom van feleséget választani. És én itt és most tudatom, hogy Elistaire-t választom. A jelenlévők felhördültek, döbbenten néztek egymásra.

– Mármint akkor – tette hozzá Erec –, ha a hölgy beleegyezik. Elistaire-re nézett, zakatolt a szíve, a lány azonban továbbra sem pillantott föl. A lovag így is látta, hogy elpirult.

– Beleegyezel, hölgyem? – kérdezte.

A helyiség elnémult.

– Uram – szólt a nő halkán –, semmit sem tudsz arról, hogy ki vagyok, honnan jöttem, miért vagyok itt. És attól tartok, hogy minderről nem is árulhatok el neked semmit.

Erec értetlenül meredt rá.

– Miért nem?

– Senkinek sem árultam el, mióta csak ide érkeztem. Esküt tettem.

– De miért? – faggatta roppant kíváncsian a lovag. Elistaire azonban nem emelte fel a fejét, és hallgatott.

– Igazat mond – szólalt meg az egyik idősebb szolgáló. – Soha nem árulta el nekünk, ki ő. Vagy hogy miért van itt. Nem hajlandó elárulni. Évek óta hiába próbáljuk kifaggatni.

Erec kíváncsiságát végtelenül felcsigázta a lány, de ez csak még titokzatosabbá tette őt a szemében.

– Ha nem tudhatom meg, ki vagy, akkor hát nem fogom tudni – jelentette ki. – Tiszteletben tartom az esküdet. Ám ez

nem változtat az irántad érzett szerelmemen. Hölgyem, bárki is vagy, ha megnyerek minden viadalt, akkor téged választalak jutalmamként. Téged, a királyság összes hölgye közül. Ismét megkérdezem: beleegyezel?

Elistaire a földre szegezte a szemét, és a feszülten figyelő Erec látta, hogy könnyek gördülnek le az arcán. A lány váratlanul sarkon fordult, és kiszaladt, visszamenekült a konyhába, és becsukta maga mögött az ajtót. Erec csak állt ott, döbbsent csöndben, mint mindenki más. Azt sem tudta, hogy értelmezze ezt a reakciót.

– Látod, csak vesztegeted az idődet, meg az enyémet is

– mondta a fogadós. – A lány nemet mondott. Most már menjetek innen! Erec homlokráncolva nézett rá.

– Nem mondott nemet – szólt hozzá Brandt. – Nem is válaszolt.

– Joga van átgondolni a dolgot – vette a védelmébe a lányt Erec. – Elvégre is ez komoly kérdés. Hiszen ő sem ismer engem.

A lovag nem mozdult, tűnődött, hogy mit tegyen.

– Ma éjszakára itt maradok – jelentette ki végül. – Egy szobát akarok a lányé közelében. Reggel, mielőtt kezdetét veszi a torna, még egyszer a beleegyezését fogom kérni. Ha igent mond, és nyerek, akkor feleségül veszem. Ez esetben ki fogom váltani őt az itteni szolgaságból, és magammal viszem.

A fogadósna nyilvánvalóan nem fűlött a foga ahhoz, hogy szállást adjon Erecnek, de nem mert ellenkezni; így hát megfordult, és kivi harzotta a szobából becsapva maga után az

ajtót.

- Biztos, hogy itt akarsz maradni? – kérdezte a herceg.
- Gyere vissza velünk a kastélyba! Erec komolyan bólintott.
- Még soha életemben nem voltam ennyire biztos semmiben.

NYOLCADIK FEJEZET

Thor leugrott, a levegőt hasította, fejjel előre zuhant a Tűz Tengerének tajtékzó vize felé. A habokba ért, lesüllyedt, elmerült a vízben, és megrettenve érezte, milyen forró a víz.

A felszín alatt Thor egy pillanatra kinyitotta a szemét, de rögtön meg is bánta. Mindenféle furcsa, ronda tengeri bestiat látott meg, kicsiknek, nagyoknak egyaránt szokatlan és torz volt a kinézete. Hemzsegett tőlük az óceán. Thor imádkozott, hogy meg ne támadják, mielőtt elérhetne az egyik csónak menedékébe.

Zihálva tört a felszínre, és azonnal körülnézett, fuldokló társát keresve. Észrevette a fiút, épp időben: szerencsétlen kapálózott, el-elmerült, és néhány másodpercen belül biztosan megfulladt volna.

Thor a fiú mögé úszott, átfogta a mellkasát, és tempózni kezdett vele, ügyelve, hogy mindkettőjük feje a víz fölött maradjon. Vakkantást és nyüszítést hallott, és amikor odafordult, döbbenten pillantotta meg Khront. Az állat nyilván beugrott utána. A párduc mellé úszott, vinnyogva taposta a vizet, míg Thorhoz nem ért. A fiú rémesen érezte magát, amiért ilyen veszélybe sodorta Khront, ám nem volt szabad keze, és semmit sem tehetett a párduckölyökért.

Thor próbált nem körbenézni, nem figyelni a vörösen habzó vizet, a furcsa lényeket, amelyek egyre csak felbukkantak-

eltűntek körülötte. Egy rusnya, lila, négykarú és kétfejű lény tört a felszínre a közelben, a fiúra sziszegett, majd lesüllyedt a mélybe. Thor megorzongott.

Megfordult, és észrevett egy csónakot, úgy húszméternyire tőle. Vadul kezdett úszni a csónak irányába, hevesen taposva a vizet, fél karral a társát fogva. A másik fiú hadonászott meg kiabált, ellenállt, és Thor félt, hogy mindkettőjüket lerántja a víz alá.

– Maradj nyugton! – ordította Thor, remélve, hogy a társa hallgat rá.

A másik végre lehiggadt. Thor egy pillanatra megkönnyebbült, amíg csobbanást nem hallott, és arrafelé nem fordította a fejét: egy újabb bestia bukkant föl mellette, egy kisebb lény, sárga fejjel és négy polipkarral. Szögletes volt a feje, és egyenesen odaúszott Thorhoz, acsargott, egész testében vibrált. Úgy festett, akár egy tengerben élő csörgőkígyó, bár a feje ahhoz túl kockaszerű volt. Thor felkészült arra, hogy a rém meg fogja harapni, ám az hirtelen kinyitotta a száját, és tengervíz köpött rá. A fiú pislogott, megpróbálta kikönnyezni a vizet.

A bestia köbe-körbe úszott körülöttük, Thor pedig még nagyobb erőbedobással tempózott a csónak felé, még gyorsabban igyekezett menekülni.

Sikerült is egyre közelebb érnie a csónakhoz, ám hirtelen egy másik lény tört felszínre a közelében. A teste hosszan elnyúló és narancssárga volt, csáprágóját csattogtatta, és tucatnyi kis

lábbal kapálózott. Hosszú farka is volt, amivel megállás nélkül csapkodott. Úgy festett, akár egy felágaskodó homár. A víz felszínén siklott, akár egy vízi poloska, és zümmögve igyekezett Thor felé, majd oldalra fordult, és odacsapott a farkával. A fiú karját találta el, Thor kiáltott a fájdalomtól.

A bestia ide-oda cikázott, újra meg újra lecsapott rá. Thor legszívesebben kivonta volna a kardját, hogy megtámadja a szörnyet, ám csak fél karja volt szabadon, azzal pedig tempóznia kellett.

Khron mellé úszott, megfordult, és a lényre vicsorgott, úgy morgott, hogy az embernek felállt a szőr hátán. A párdúc félelmet nem ismerve indult el a bestia felé, megijesztve a furcsa szerzetet, ami eltűnt a víz alatt. Thor megkönnyebbülten sóhajtott fel, amíg a rém hirtelen felszínre nem bukkant a másik oldalán, és ismét felé nem csapott. Khron odafordult, és üldözőbe vette a bestiát, próbálta elkapni, a fogát csattogtatta, de mindig elhibázta.

Thor úszott a halálos veszély elől, rádöbbsent, hogy csak úgy menekülhet meg, ha kijut a tengerből. Mintha egy örökkévalóságon át kellett volna gyorsabban úsznia, mint valaha életében, de végre elért a csónakhoz, ami vadul hánykolódott a hullámokon. Amint odajutott, két légiós társa, idősebb fiúk, akik soha egy szót sem szóltak Thorhoz meg a barátaihoz, már vártak rá, hogy segítsenek neki. Becsületükre legyen mondva, hogy áthajoltak a csónak peremén, és a karjukat nyújtották Thornak.

A fiú először a bajba jutott társát segítette be a csónakba,

feltolta a többiek felé. A két idősebb légiós megragadta a fuldokló karját, és felrántották magukhoz.

Thor ezután Khron hasa alá nyúlt, és kihajította őt a vízből, fel a csónakra. A párduc talpon landolt, hangosan kaparta a csónak deszkáit, csöpögve és remegve csúszkált a fán. Tehetetlenül végigcsúszott a csónak vizes alján egészen a legvégébe. Utána rögtön fogta magát, megfordult, és visszaroht a szemközti peremhez, Thort keresve. Megállt a csónak szélén, lenézett a vízbe, és vakkantott.

Ifjú gazdája felnyúlt, megfogta az egyik fiú kezét, és már épp behúzta volna magát a csónakba, amikor hirtelen érezte, hogy valami erős, izmos csavarodik a bokája és combja köré. Hátrafordult, lenézett, és elállt a szívverése, amikor megpillantotta, hogy egy élénkzöld, tintahalszerű lény karja tekeredik a lábára.

Thor felordított a fájdalomtól, amikor a szörny fullánkjaival a húsába mart.

A fiú rádöbbsent, hogy ha nem tesz valamit, de gyorsan, akkor vége. Szabad kezével lenyúlt az övéhez, kivont egy rövid tört, lehajolt, és a bestiába döfte. Ám a rémség karja olyan vastag volt, hogy a penge még csak át sem szúrta.

Thor ezzel csak feldühítette a lényt. Hirtelen felszínre bukkant a feje. Zöld volt, szem nélküli, és hosszú nyakán két száj ült, egyik a másik fölött, borotvaéles fogsorait csattogtatta, és Thor felé hajolt. A fiú érezte, hogy elszorul a lábában a vérkeringés, és tudta, hogy sürgősen cselekednie kell. Idősebb társai hiába

próbálták megtartani, Thor karja lassan kicsúszott a kezük közül, és kezdett visszasüllyedni a vízbe.

Khron egyre csak nyüsztett, felborzolta a szőrét, kihajolt a csónakból, mintha kész lett volna menten a vízbe vetni magát. Ám még a párducnak is tudnia kellett, hogy semmi értelme megtámadnia ezt a szörnyet.

Az egyik idősebb fiú kihúzta magát, és azt kiáltotta:

– BUKJ LE!

Thor lehajtotta a fejét, és a társa elhajított egy lándzsát. A fegyver a levegőt hasította, ám elvétette a célját, ártalmatlanul elröppent a bestia mellett, és elmerült a vízben. A lény túl vékony volt, és túlságosan gyors.

Khron hirtelen kiugrott a csónakból, visszavetette magát a vízbe, kitátotta a száját, és éles fogait a lény hátába mélyesztette. Erősen ráharapott a szörnyre, nem eresztette, jobbra-balra rángatta.

Ám lehetetlen küzdelem volt: a lény túl vastag bőrű, túl izmos volt. A rémség egyik oldalról a másikra dobálta Khront, majd végül elhajította magáról a vízbe. Közben egyre erősebben szorította Thor lábát; satuba fogta a fiút, aki már alig kapott levegőt. A karok borzasztóan marták a bőrét, és úgy érezte, a lény menten letépi a lábát.

Egy végső, kétségbeesett erőfeszítéssel Thor elengedte a társa kezét, ugyanazzal a lendülettel megfordult, és az övéen lógó rövid kardért nyúlt.

De nem bírta időben kivonni; nem talált fogást, lecsúszott a

csónak oldalán, és arccal előre a vízbe zuhant.

Érezte, hogy a rémség elrángatja, egyre messzebb a csónaktól, ki a nyílt tengerre. A bestia maga után húzta, egyre gyorsabban, és miközben Thor tehetetlenül kinyújtotta a kezét, figyelte, ahogy a csónak eltűnt a messzeségben. Mire észbe kapott, érezte, hogy a rém a felszín alá rántja, le a mélybe, a Tűz Tengerének legmélyére.

KILENCEDIK FEJEZET

Gwendolyn egy óriási réten szaladt, az apja, MacGil király mellett. A lány kicsi volt még, talán tízéves, és az apja is sokkal ifjabb volt. Rövid szakállában még nem látszottak az ősz szálak, amik későbbi életében jelentek meg, és a bőrén sem mutatkoztak ráncok, fiatalos és derűs volt az arca. A férfi boldog és gondtalan volt, felszabadultan nevetett, miközben kézen fogta a lányát, és átszaladt vele a réten. Ez volt az édesapa, akire Gwen emlékezett, akit ismert.

Az apja a karjába kapta, a vállára emelte, és újra meg újra megpördült vele, egyre hangosabban nevetett, a lány pedig hisztérikusan kacagott. Teljes biztonságban érezte magát édesapja karjában, és azt akarta, hogy az együtt töltött idő soha ne érjen véget.

De amikor az apja letette, valami furcsa történt. A napsütötte délután egyszeriben alkonyatba fordult. Amikor Gwen lába visszaért a talajra, már nem a rét virágai közé lépett, hanem sárba süppedt egészen bokáig. Atyja a sárban feküdt, a hátán, a lánytól úgy egy méterre, most már idősebb volt, sokkal idősebb, és nem bírt felkelni. A koronája még messzebb hevert, a sárban csillogott.

– Gwendolyn! – zihálta a férfi. – Leányom! Segíts!

Kiemelte kezét a sárból, kétségbeesetten nyúlt a lány felé.

Gwen azonnal a segítségére akart sietni, odarohant volna

hozzá, hogy megragadja a kezét. Ám a lába egyszerűen nem mozdult. Lenézett, és látta, hogy a sár megszáradt körülötte, megkeményedett, berepedezett. A lány egyre csak rángatta a lábát, próbált kiszabadulni.

Gwen pislogott, és a kastély mellvédjénél találta magát, lenézett Királyudvarhelyre. Valami nem stimmelt. Ahogy lepillantott, a lány nem a szokásos pompát és ünnepséget látta, csak egy hatalmas temetőt. Ahol egykor Királyudvarhely csodás fényűzése terült el, most friss sírok sorakoztak, ameddig a szem ellátott.

Léptek hallatszottak, és a lánynak elállt a szívverése, ahogy megfordulva egy orgyilkost pillantott meg, aki fekete csuklyás köpenyben közeledett felé. A férfi futásnak eredt, hátravetette csuklyáját, groteszk arcot tárva föl: fél szeme hiányzott, a helyén vastag, egyenetlen heg húzódott. Acsargott, felemelte fél karját, benne egy csillogó törrel, aminek markolata vörösen izzott.

A támadó túl gyorsan mozgott, Gwen nem tudott időben reagálni. Ahogy az orgyilkos teljes erővel készült beledöfni a törte, a lány felkészült a halálra.

A penge váratlanul megállt, csupán centikre Gwen arcától, és amikor a lány kinyitotta a szemét, az apját pillantotta meg, ott állt előtte, holttestként, elkapva az orgyilkos karját. Addig szorította a támadó kezét, amíg az el nem ejtette a törte, aztán a vállára kapta a férfit, és lehajította a mellvédről. Gwen hallotta a férfi üvöltését, ahogy a mélybe zuhant.

Édesapja megfordult, és rámeredt. Oszladozó kezével

határozottan megragadta a lány vállát, és szigorú arckifejezéssel nézett rá.

– Itt nem vagy biztonságban – intette. – Nem vagy biztonságban! – üvöltötte, és ujjai olyan erősen mélyedtek a lány vállába, hogy Gwen felkiáltott.

A királylány sikoltva ébredt föl. Felült az ágyban, körülnézett a szobájában, és egy támadóra számított.

Ám semmi más nem vette körül, csak csend, a hajnal előtti sűrű, néma csend.

Izzadva, hevesen zihálva kiugrott az ágyból, és csipkés hálóingében járkált fel-alá a szobájában. Odasietett egy kis kőtálhoz, és vizet locsolt az arcába újra és újra. A falnak dőlt, érezte a kőpadló hidegét a talpa alatt ezen a meleg nyári reggelen, és megpróbálta összeszedni magát.

Az álom túlságosan is valóságosnak érződött. Gwen érezte, hogy több volt pusztán álmomnál. Valódi üzenet, figyelmeztetés volt az édesapjától. A lány sürgető késztetést érzett, hogy elhagyja Királyudvarhelyet, méghozzá most rögtön, és soha ne jöjjön vissza.

Tudta, hogy ez olyasmi, amit nem tehet meg. Össze kellett szednie magát, muszáj volt észnél lennie. Ám valahányszor csak pislogott, az édesapja arcát látta maga előtt, és fülébe csengett az intése. Muszáj volt tennie valamit, hogy lerázza magáról az álmot.

Gwen kinézett az ablakon, látta, hogy az első nap éppen most kel föl, és eszébe jutott az egyetlen hely, ami segíthet

visszanyernie a lélekjelenlétét: a Király-folyó. Igen, pontosan oda kellett mennie.

Gwendolyn újra meg újra elmerült a Király-folyó dermesztő hideg forrásaiban, orrát befogva süllyedt a vízbe. A felsőbb források alatt megbújó, sziklából kivájt, kis, természetes medencében üldögélt, amit még gyermekként fedezett fel, és azóta is rendszeresen felkeresett. Az áramlat alá dugta a fejét, és sokáig ott tartotta, érezte a fejére zúduló, a haján végigfolyó hideg vizet, érezte, ahogy megmossa, megtisztítja csupasz testét.

Kislányként egy szép napon rábukkant erre az eldugott helyre, ami egy facsoporton belül bújt meg magasan a hegyen: ezen a kis, sík részen lelassult a folyó árja, és mély, békés tó jött létre. A lány feje fölött a folyó vize a tóba zubogott, alatta pedig tovább áradt lefelé a hegyoldalon. Ám itt, ezen a fennsíkon, a víz sodra nagyon enyhe volt. A medence mély volt, a sziklák felülete sima, és a hely olyan rejtetten bújt meg, hogy a királylány nyugodtan fürdőzhetett meztelenül. Nyáron szinte minden reggel eljött ide, amint felkelt a nap, hogy rendezze a gondolatait. Pláne az ilyen napokon, mint a mai, amikor az álmai nem hagyták nyugodni – márpedig ez gyakran megesett –, ez a hely volt az egyetlen menedéke.

Gwen nehezen tudta eldönteni, vajon csupán álmot látott-e, vagy tényleg annál többről volt szó. Honnan tudhatta volna, ha egy álom üzenet vagy figyelmeztetés? Honnan tudhatta volna, hogy csak az elméje játszik vele, vagy esélyt kapott a cselekvésre?

A felszínre bukkant, belélegezte a meleg nyári reggel levegőjét, a körülötte lévő fákon csicsergő madarakat hallgatta. A sziklának dőlt, nyakig elmerült a vízben, a tóban lévő kiszögellésen üldögélt, és gondolkodott. Kidugta a kezét a vízből, megmosta az arcát, aztán hosszú, vörösseszőke hajába túrt. Lenézett a víz kristálytisztá felszínére, amiben tükröződött az ég, a már felkelőben lévő második nap, a tó fölé hajló facsoport valamint Gwendolyn arca. Kéken csillogó mandulaszeme visszanézett rá a fodrozódó víztükörből. Apját látta a saját tekintetében. Elfordult, megint az álmára gondolt.

Gwen tudta, hogy veszélyes Királyudvarhelyen maradnia, hiszen az udvar tele volt orgyilkosokkal, kémekkel, cselszövészel, pláne most, hogy Gareth lett a király. A bátyja kiszámíthatatlan volt. Bosszúszomjas. Paranoiás. És nagyon, de nagyon irigy. Mindenki fenyegetést látott, főleg Gwenben. Bármilyen megtörténhetett. A lány tudta, hogy az udvarban nincs biztonságban. Senki sem volt ott biztonságban.

De Gwen nem akart menekülni. Rá kellett jönnie, hogy ki ölte meg az apjukat, és ha Gareth volt az, akkor addig nem hagyhatta el az udvart, amíg a bátyja el nem nyerte méltó büntetését. A lány tudta, hogy atyja szelleme addig nem nyugodhat, amíg el nem fogják a gyilkosát. MacGil királynak egész életében az igazság volt a jelszava, és ha valaki, hát ő aztán megérdemelte, hogy halála után igazságot szolgáltatassanak neki.

Gwen ismét Steffenre gondolt, és mindarra, amit neki meg Godfrey-nak mondott. Biztos volt benne, hogy a fiú titkol

valamit, és eltűnődött, vajon mi lehet az. Hitt ab-ban, hogy a szolgálta idővel talán magától is megnyílik. De mi lesz, ha nem? A lány úgy érezte, sürgeti az idő, hogy megtalálja apja gyilkosát, de fogalma sem volt, hol keresse.

Gwendolyn végül felkelt a tóban lévő üléséről, kiment a partra, meztelenül didergett a reggeli levegőn, elbújt egy vastag fatörzs mögé, és felnyúlt a törülközőért, amit egy ágra akasztott, mint mindig.

Ám ahogy megfogta volna a törülközőjét, döbbenet fedezte fel, hogy eltűnt. Csak állt ott, meztelenül, vizesen, és egyszerűen nem értette a dolgot. Biztos volt benne, hogy szokás szerint a faágra akasztotta a törülközőt.

Miközben értetlenül, reszketve toporgott, és próbálta megérteni, mi történhetett, váratlanul neszt hallott a háta mögül. Olyan sebesen játszódtott le minden, hogy alig hallotta meg Gwen a zajt, pillanatokkal később már el is akadt a szívverése, mert rádöbbsent, hogy egy férfi áll mögötte.

A támadója túl gyors volt, hogy a lány bármit is tehesen ellene. Másodpercek alatt mögötte termett a férfi, aki fekete köpenyt és csuklyát viselt, akárcsak az álmában látott alak. Hátulról megragadta Gwent, csontos kezével az arcához kapott, és a szájára tapasztotta a tenyerét, elfojtva a lány sikolyait, miközben erősen szorította őt. Másik kezével átfogta Gwen derekát, magához húzta a lányt, elemelve a lábát a talajról.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.